

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 5

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska september-oktober 2006

ŠOLSKA TORBA
MLADOSTNA PREPLETANJA
ZAČARANI KROG REVŠČINE

4 V SREDIŠČU MLADI

Šolska torba
dr. Janez Vodičar

10 DON BOSKO VZGOJITELJ

**Vzgojna dediščina
za Cerkev in svet**
dr. Carlo Nanni

12 OČE IN UČITELJ

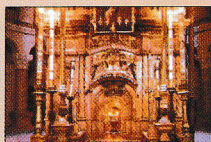
**Družina
na poti služenja**
Pascual Chavez

16 SMG

**Mladostna
prepletanja**
mag. Marko Košnik

18 S POTI

**Z Jezusom
na Golgoti**
Tone Ciglar

20 MISIJONI

**Začarani
krog revščine**
Jože Andolšek

31 NAŠI VZORI

Biser dobrote
France Škrabl

Tesna povezava med družino in družbo zahteva, da se družina odpira družbi in sodeluje pri njenem razvoju, nasprotno pa mora tudi družba spoštovati in podpirati družino, če hoče nenehno izpolnjevati svojo temeljno dolžnost.

Prav gotovo se družina in družba medsebojno dopolnjujeta pri obrambi in pospeševanju blaginje vseh in vsakega posebej. Toda družba, točneje država, mora priznavati, da je družina »družba z lastnimi in prvobitnimi pravicami«; družba ima zato važno obveznost, da se v odnosu do družine ravna po načelu subsidiarnosti, dopolnilnosti.

Po tem načelu država ne more in ne sme odtegovati družinam tistih nalog, ki jih morejo le-te posamič ali pa svobodno med seboj povezane prav dobro izvrševati, temveč jih mora, kolikor je le mogoče, podpirati in spodbujati. Javna oblast mora v prepričanju, da je blagor družine nenadomestljiva in nad vse važna vrednota, kateri se civilna skupnost ne more odreči, storiti vse, da zagotovi družinam vsakršno pomoč – gospodarsko, socialno, vzgojno, politično in kulturno – ki jo potrebujejo, da morejo ustrezno človeškemu dostojanstvu izpolnjevati svoje obveznosti.

Vzajemno podpiranje in pospeševanje odnosov med družino in družbo je ideal, ki je pogosto in celo zelo daleč od dejanskega stanja, ki kaže njuno medsebojno ločenost, še več, medsebojno nasprotje.

Janez Pavel II., Apostolsko pismo o družini, Družina 1982, CD 16.

Novi mariborski pomožni škof
dr. Peter Štumpf, Maribor, 10. 9. 2006

SALEZIJANSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 5 | skupna številka 543

Leto 2006 | letnik 79

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,

s. Marija Žibert, Janez Krnc,

mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je
l. 1877 ustanovil sv. Janez
Bosko, v slovenskem jeziku
je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila
ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

TRR **24200-9004141717** sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

SADOVI PRIZADEVANJA

MARJAN LAMOVŠEK, urednik

»Košček nebes poplača vse«, je imel navado reči don Bosko in tako dajal obliža na rano mnogih prizadevanj, odpovedi in naporov. Pa ne v takšnem tonu kot oni, ideolog uničevanja celih rodov, ki je bil dejal, da je vera opoj za ljudstvo. Ne. Veliki vzgojitelj, oče in učitelj mladine je bil v to trdno prepričan. Iz tega in za to je živel. Nič mu ni bilo težko v prizadevanju za odreševanje duš. Te vere in tega zaupanja se je učil najprej pri svoji materi, katere 150-letnico smrti bomo v kratkem obhajali, pri materi Marjeti.

V mesecu septembru se zopet odpirajo vrata vzgojno-izobraževalnih ustanov. Mladi prav prek izobraževanja začenjajo doumevati, da spoznavanje novega vedno znova terja prizadevanje, nemalokrat tudi velik napor. Nič manj to ne velja za vzgojo, to je za rast v zrelo osebnost, za usvajanje vrednot in drž, ki človeka napravljajo plemenitega in krotkega, sposobnega dobrohotnega sobivanja z drugimi. In vendar, kako vedno znova spoznavamo, kako (pre)malo je v nas takšnega prizadevanja, pa čeprav bi se še kako izplačalo.

Tudi v poletnih mesecih je bilo v okviru raznih pobud salezijanske družine veliko programov in dejavnosti, ki so mladim, ki so se jih udeležili, odprli novih obzorij spoznanj na tej poti prizadevanja za dobro. Oratorij, ta neustavljivi val dobrega veselja, ki iz leta v leto blagodejno oškropi vse več otrok in mladine. Pa duhovne vaje na tisoč in en način, a vedno z istim namenom: poglobiti odnos z Bogom, s seboj in bližnjim. Tudi razna romanja so bila v poletnih dneh za mnoge dobrodošla duhovna in sproščujoča popestritev, pa taborjenja in še kaj. Kdo bi mogel vse izčrpno naštet? Vse to so bila prizadevanja; če so bila iskrena, sadovi ne morejo izostati.

Nekaj od vsega tega je popisanega tudi na teh straneh Salezijanskega vestnika. Da bi nam bilo v spodbudo na poti prizadevanja za dobro. Naj nas sv. Janez Bosko in njegova svetniška mati priporočata pred Bogom, da bi tudi mi nekoč bili deležni koščka nebes.

Šolska torba

dr. JANEZ VODIČAR

V teh jesenskih dneh se pogosto zastavimo s pogledom na velikih šolskih torbah, ki otroke spremljajo na poti v šolo in iz nje. Kar zasmilijo se nam včasih; brezskrbno življenje otroštva smo obtežili z vsakdanjimi skrbmi. Nič več brezskrbne igre; urnik, naloge in učenje, to je zdaj del otroških dni. To, kar nas, odrasle, bremeni iz dneva v dan, se s šolo dokončno začne. Ob vsem zavzemanju za razbremenitev bremena, ki ga otroci morajo nositi, ne gre le za težo, merjeno v kilogramih, ampak predvsem za napor, ki ga šola, vsaj po mnenju mnogih, terja od otrok. Toliko stvari morajo poznati, narediti, da se še sami starši več ne znajdejo.

Kako ne bi pogled na otroke, obremenjene s šolskimi torbami, v nas ne prebudil vsaj malo sočutja, saj se je vendar kruti boj življenja dokončno začel. Nič več ni varne zaščite doma, vrtca, staršev, starih staršev; otrok je prepuščen samemu sebi. V šoli gre za res. Res da počasi, najprej opisno, brez ocen in še malo igrivo, a vsi vemo, da če se otrok dobro ne nauči brati, pisati, reda in osnov računanja, tudi pozneje ne bo visokih ocen. Če pa ocene ostanejo nizke, si zapravi možnost izbire dobre srednje šole in tako naprej vse do poklica in plače, ki temu sledi. Ta šolska torba je kot pravljica skrinjica z vso otrokovo prihodnostjo. Ker se tega zavedamo, nam pogled pomilovanja hitro prekrije resnost odgovornosti. Če otroku že olajšamo nošenje torbe, ga pospremimo z resnim svarilom, naj se pridno uči. Tega ne more nihče namesto njega, sam se mora potruditi, še znamo dodati.

Šolska torba skriva še veliko več v sebi kot le skrinjico, iz katere lahko potegnemo uspešno življenjsko kariero. V njej so knjige, iz katerih se otrok uči. V knjigah so zapisane modrosti iz človeške zgodovine. Ko otroku damo knjigo v torbo, mu zaupamo človeško izkušnjo, zaupamo mu od-

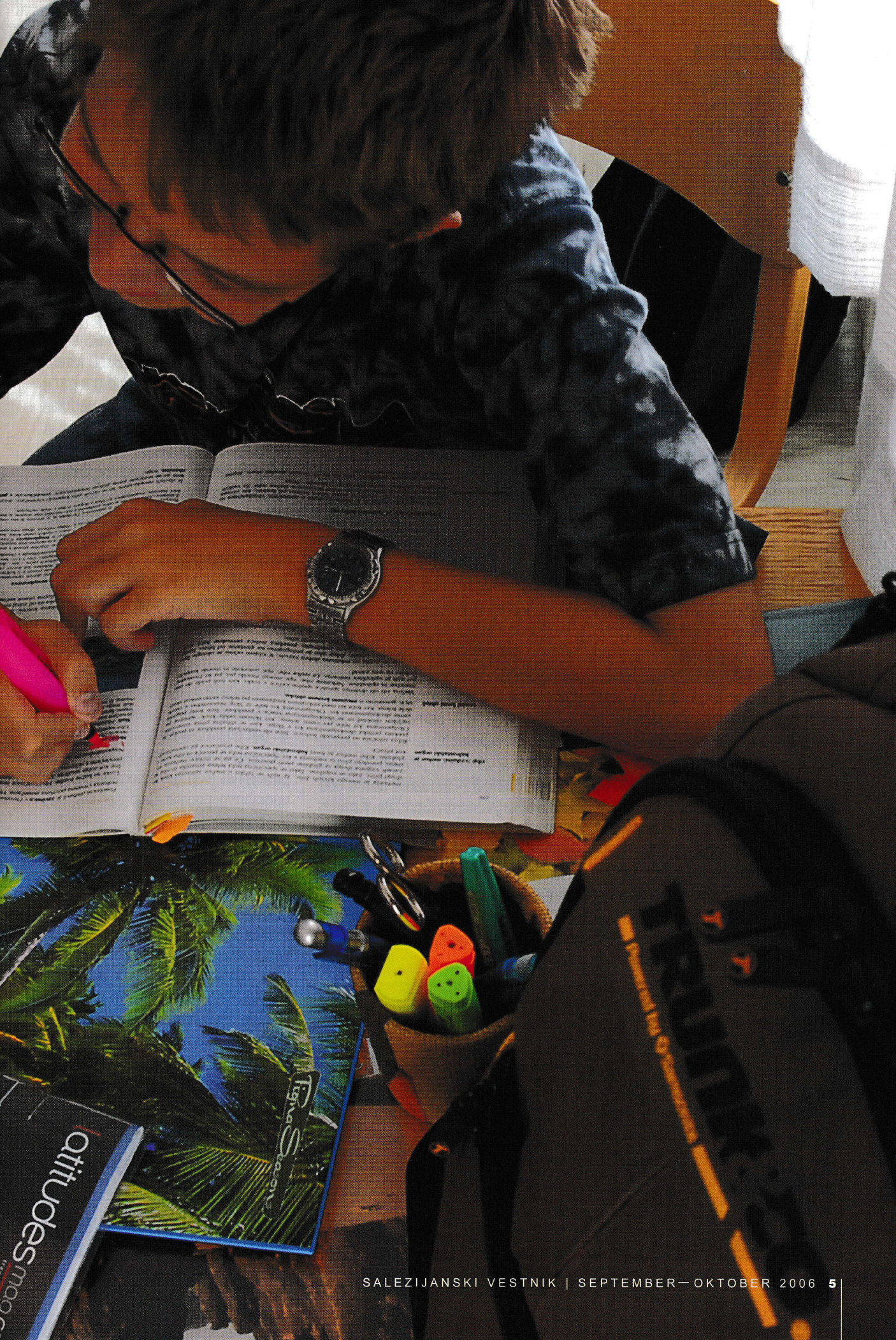
govornost, da jo bo skrbno negoval in ohranil.

V torbi so tudi zvezki. V njih bo pustil svoje prve poizkuse pisanja, risanja, računanja. Počasi bo sposoben na teh praznih straneh zvezka sam ustvarjati zgodovino. Z zvezki polagamo v torbo ustvarjalno prihodnost. Otroku izrazimo zaupanje, da je sposoben dodati k človeškemu bogastvu kulture in znanosti svoj delež.

Brez svinčnikov, barvic, radirk in podobnih pripomočkov vendar ne gre. Ošiljeno pisalo ni več le igrača, postalo je orodje. Radirka mu pomaga, da se lahko uči, saj z njo popravi napake. Ne gre za strah pred neuspehom in zasmehovanjem, gre za zaupanje, da zmore v še tako slabem trenutku življenja spet storiti kaj dobrega. Z vsem tem se bo otrok učil, kako iz najbolj igrivih stvari narediti orodje v korist vseh.

Vse to in še kaj bi lahko našli v šolski torbi, ki se komaj premika na drobnih nožicah na poti v šolo. Prav je, da nas skrbi, kaj bo iz njih. Žal, prevečkrat vidimo v njih le blestečo kariero, ki bo slavna in bogata. Temu pogosto sledijo razočaranja tako s strani staršev, otrok in šole. Če bi se zavedali vsega dostojanstva otroka, ki gre s torbo proti šoli, bi nas ocene, točke in uspehi toliko ne bremenili. Otroku smo vendar zaupali vso našo dediščino. Verjamemo vanj, da bo znal in hotel ohraniti vse dobro preteklih rodov. S šolo izrazimo tudi zaupanje vanj, da bo zmožni sam ustvarjati. Verjamemo, da se je sposoben vživeti v družbo in jo graditi naprej in iz vsakdanjih stvari ustvarjati orodje lepše prihodnosti.

Če bi otroci začutili, kakšno zaupanje nosijo na hrbtu, bi gotovo njihova torba postala lažja. Morda bi celo poprosili, da jim še kaj dodamo. Ta torba zaupanja ni pravljica iz lepih minulih dni, je nuja jutrišnjega dne vseh nas. Ne pomilujmo, ampak spoštujmo in zaupajmo učenju.

MARIBOR

ŠKOFOVSKO POSVEČENJE DR. PETRA ŠTUMPFJA

Foto: J. Zndašič

Dr. Peter Štumpf, mariborski pomožni škof

V mariborski stolnici sv. Janeza Krstnika je bil v nedeljo, 10. septembra, v škofa posvečen duhovnik iz salezijanske družbe msgr. dr. Peter Štumpf. Posvetil ga je mariborski nadškof dr. Franc Kramberger, škofa sopsosvečevalca pa sta bila dr. Marjan Turnšek, škof rojstne škofije novoposvečenega škofa, in dr. Anton Stres, čigar mesto pomožnega škofa mariborske nadškofije novoposvečeni škof Peter prevzema, potem ko je bil dr. Stres imenovan za prvega škofa novoustanovljene celjske škofije.

Ob škofih posvečevalcih so bili še vsi drugi škofje iz slovenske škofovske konference ter msgr. Stanislav Hočevar, sdb, iz beograjske nadškofije, pridružil pa se jim je tudi msgr. Ruvesi Gaston, sdb, iz afriškega Konga. Z novoposvečenim škofom ju družijo prijateljstvo še iz bogoslovskih let, ki sta jih skupaj preživela v don Boskovem Torinu.

Tudi velika množica duhovnikov (nad 200) in do zadnjega koticčka napolnjena stolnica z verniki iz mariborske nadškofije in iz župnij, kjer je novi škof pastoralno deloval – vse to je na slovesnosti posvečenja ustvarilo ozračje globokega duhovnega dogajanja, domačnosti ter občutja, da je novi pomožni škof med verniki in duhovniki nadškofije, v kateri bo deloval, lepo sprejet.

Brez ubranega in umetelno izraženega petja solistov in združenih pevskih zborov iz župnij Ljubljana Rakovnik, Ljubljana Kodeljevo ter Maribor – sv. Janez Bosko pod vodstvom Marka Ušeničnika, ob spremljavi simfoničnega orkestra Domžale–Kamnik, bi bil okrnjen mozaik lepe in duhovno bogate svečanosti škofovskega posvečenja.

»Bodi s teboj, Mati Marija!« je v duhu svojega škofovskega gesla msgr. Štumpf zaželel vsem, še zlasti vsem tistim, ki so s svojim trudom doprinesli k lepemu in pomenljivemu dogodku, ter vsem tistim, ki v njegovem življenju zavzemajo pomembno mesto, začenši z očetom Jožefom in materjo Genovefo.

Ob tem dogodku je Jože Zadravec pripravil kratko monografijo o novem škofu, ki jo lahko dobite pri založbi Salve.

M. L.

Foto: J. Zndašič

BENEDIKTBEUERN, NEMČIJA TEČAJ DON BOSCO YOUTH-NET!

Mednarodna mreža organizacij, ki delujejo v don Boskovem stilu (Don Bosco Youth-Net / DBYN), je v avgustu za svoje predstavnike organizirala enotedenski izobraževalni tečaj v Benediktbeuernu v Nemčiji (13.-20. avgust). Z njim je želela mlade vzpodbuditi in pripraviti na samostojno izvajanje mednarodnih projektov v okviru DBYN. Mreža trenutno povezuje enajst organizacij iz enajstih evropskih držav, med katerimi je tudi Slovenija.

Na tečaj nas je prišlo 32 udeležencev. Poleg Britancev, Maltežanov, Belgijcev, Nizozemcev, Nemcev, Špancev, Slovkov, Poljakov, Avstrijke in Italijana smo se ga udeležili tudi trije mladi slovenski predstavniki na čelu z Markom Košnikom. Program dela je bil zelo pester in je zajemal vpogled v celoten proces organizacije mednarodnega mladinskega projekta. Tako smo se seznanili z možnostmi subvencij za take projekte s strani posebnega sklada Evropske unije, z vsemi papirji, ki jih takšen vložek zahteva, z načini oblikovanja mednarodnih in lokalnih pripravljanih ekip ter mnogimi drugimi uporabnimi podatki. Še posebej pa nas je obogatila praktična izkušnja in učenje skupinskega dela ter spoznanje, da nam mora biti vsem skupen don Boskov slog dela z mladimi.

Poleg dela je teden zaznamovalo tudi sklepanje novih prijateljstev, spoznavanje drugačnih kultur in načinov dela, zabava, klepet, raftanje in še in še. Nemčijo smo zapustili polni novih idej in navdušenja za še večjo obogatitev salezijanskih programov v Sloveniji prav s pomočjo novih mednarodnih poznanstev. *Tilen Mlakar*

PODGORICA, ČG PESTRO POČITNIŠKO DOGAJANJE

Ker zna biti v Črni gori, še posebej v Podgorici, poletje zelo vroče, večino mladinskih programov izvedemo takoj na začetku počitniških dni. Letošnje poletje smo pričeli s srečanjem otrok barske nadškofije, ki smo ga poimenovali kar Črna Morača, saj smo se v veliki meri zgledovali po podobnih programih, kot so: Čarno jezero, Črna Mura, Čarno morje. Geslo je bilo Svetost = radost. Animatorji iz naše župnije so se za ta program resnično potrudili in pripravili 20 različnih delavnic, kjer so otroci zlahka našli kaj zanimivega. Na pomoč so priskočili tudi animatorji drugih župnij. Programa se je udeležilo več kot 500 otrok.

Temu dogodku je kmalu sledil za otroke težko pričakovani oratorij. Dva tedna so mladi in otroci preživeli v družbi starih Rimljanov, jih spoznavali, in se od njih učili. Dopoldanski zgodbi so sledile zanimive delavnice, ki so bile kot vedno zelo praktične; od izdelovanja okvirjev za fotografije, izdelovanje mask, svetilk, akvarijev ... in to vse iz papirja ali kartona. In kakšen bi bil oratorijski dan brez igre in seveda tudi morja? Letos smo se dodobra ogreli za oratorijsko različico bejzbola.

Po oratorijskem dogajanju smo z manjšo skupinico animatorjev obiskali don Boskove kraje. Cilj našega potovanja ni bil izlet, ampak od bliže spoznati don Boska, kraje, kjer je živel, predvsem pa njegovo delo za mlade. Tako smo obiskali Colle, Castellnuovo, Chieri, Torino. V njegovo zgodbo smo vpletli še zgodbo Dominika Savija. Poleg vsega smo obiskali tudi različne salezijanske ustanove v Piemontu ter na poti domov tudi v Sloveniji. Utrnile so se nam nove ideje za delo v našem mladinskem centru.

V mesecu avgustu so prišli na svoj račun ministranti. Skupaj z župnikom so se odpravili v črnogorske gore, kjer so nekaj dni preživeli pod šotori. Za ministrante so bili to nepozabni do-

Foto: V. Ganc

Oratorijsko dogajanje v Podgorici (Črna gora)

Foto: arhiv HMP

Praznik zaobljub sester HMP na Bledu

godki, ki so skupino povezali in ji dali novega zagona.

Da nam je vse to uspelo se moramo zahvaliti našim dragim dobrotnikom, predvsem Karitasu iz Beltincev ter salezijanski skupnosti iz Št. Primoža na Koroškem. To so priložnosti, da se tudi naša cerkvena občestva povezujejo med seboj. *V. Ganc*

BLED REDOVNE ZAUBLJUBE SESTER HMP

V soboto, 5. avgusta, je bil za nas, sestre hčere Marije Pomočnice, velik praznik. V župnijski cerkvi sv. Martina na Bledu je svoje prve redovne zaobljube izpovedala s. Metka Kastelic. S. Metka prihaja iz župnije Notranje Gorice. Na popolno podaritev Bogu se je pripravljala eno leto na Bledu, nato pa še štiri leta v Rimu. Pred vstopom k sestram je bila dejav-

na skavtinja, članica SKŽ in uslužbenka na občini Brezovica. Tako na njen praznik niso prišle samo sestre HMP in njeni domači, ampak tudi mnogi župljani, skavti in drugi prijatelji.

Praznik Marije Snežne je praznik obletnice zaobljub za sestre HMP. Letošnji je bil poseben za s. Rezko Krajnik, ki je slavila 50 let zaobljub, ter za s. Ivanko Zakrajšek, s. Miro Peče, s. Bernardo Žibert in s. Ireno Novak, ki so slavile 25 let zvestobe v salezijanskem redovnem poklicu. Slovesno somaševanje je vodil novoimenovani mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf, v homiliji pa nas je nagovoril salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj.

Za vse sestre HMP je bil ta dan priložnost, da obnovimo našo zavzetost za to, da »ostajamo v Božji ljubezni« zato, da bi jo mogle dajati naprej mnogim mladim, h katerim smo poslane. *s. Marija Imperl*

MORNESE, ITALIJA ANIMATORJI PRI IZVIRIH

Animatorji, ki sodelujejo s sestrami hčerami Marije Pomočnice po raznih krajih Slovenije, se med seboj srečujejo in povezujejo na razne načine. Vsako poletje se dobijo na t.i. tednu animatorjev. Letos smo se skupaj odpravili v Mornese, rojstni kraj sv. Marije D. Mazzarello, soustanoviteljice sester HMP. Pot do majhnega kraja v severozahodni Italiji nas je peljala mimo Padove, kjer smo se ustavili in si ogledali mladinski center sester salezijank (HMP). Presenečeni smo obstali nad velikim kompleksom zgradb, v katerem se dnevno zvrsti blizu tisoč otrok in mladih od vrtca do konca srednje šole. Imajo mnoge športne in gledališko-filmske dejavnosti, prek katerih sestre in drugi vzgojitelji mladim pomagajo, da postajajo dobri kristjani in pošteni državljani. Naše dneve smo preživljali v Mornesah in

okolici. Preprost kraj je postal velik in pomemben zaradi preproste in velike svetnice sv. Marije D. Mazzarello, ki je skupaj z don Boskom ustanovila sestre salezijanke. Obiskovali smo kraje, ki jih je zaznamovala pot sv. M. Mazzarello in se ob njih vsak dan poglobljali v eno od življenjskih tem. Spoznavanje naše svetnice, osebno in skupinsko delo, pogovori po skupinah in molitveno branje Svetega pisma (*Lectio Divina*), spoved, osebni pogovori in vsakdanja sv. maša, vesela razvedrila in prijateljsko druženje... so zaznamovali naše petdnevno bivanje v Mornesah.

Zadnji dan smo se odpravili v Torino. Na griču Colle Don Bosco v bližini Torina smo si ogledali don Boskovo rojstno hišo, svetišče na 'griču mladinskih blagrov', kot ga je poimenoval papež Janez Pavel II., obhajali sv. mašo in v spominu odšli v čase don Boskove mladosti. Popoldan smo preživeli v Valdoccu, salezijanskem delu Torina, kjer je don Bosko po Božjem navdihu in Mari-

jinem vodstvu storil čudovite reči za množice mladih. O tem nam še danes govorijo v muzej preurejene don Boskove sobice, veličastno svetišče Marije Pomočnice in drugi objekti za mlade, predvsem pa oratorij, ki je skozi vse poletje dnevno napolnjen s tisoč otroki in mladimi.

»Delaj vsako stvar ob pravem času, in pravem mestu in samo iz ljubezni do Boga!« Te besede sv. Marije Dominike Mazzarello nagovarjajo tudi nas danes. Skušamo jih živeti in ob tem doživljamo mnogo notranjega veselja.

s. Marija Imperl

KUREŠČEK ROMARSKI SHOD

Tudi letošnja zadnja avgustovska nedelja je na Kureščku zbrala veliko množico na tradicionalno zaobljubljeno romanje k Mariji kraljici miru. Slovesno ehvaristično daritev je vodil ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik. Ob oltarju na prostem, na trati pod 1992. leta obnovljeno cerkvijo, so se mu ob somaševanju pridružili številni duhovniki, med njimi salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj in pa rektor svetišča na Kureščku Anton Košir.

V svoji homiliji je škof med drugim poudaril pomen zaupanja v Marijo kraljico miru. Spomnil je na veliko romanje v letu 1940, ki ga je vodil tedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, tik pred začetkom druge svetovne vojne na slovenskih tleh. Tedaj je bila dana obljuba, da bo na Kureščku vsako leto romanje za Marijino priprošnjo za mir. In ta obljuba, je ob koncu letošnjega romanja dejal rektor svetišča Košir, se ni izvrševala natanko 50 let. Šele leta 1990 so si verniki upali zbirati na ruševinah po vojni uničene cerkve in izpolnjevati dano obljubo.

Letošnje romanje je izzvenelo tudi v zahvalo Bogu, da je slovenski narod pred 15 leti zaživel v samostojni državi in ob tem čutil mogočno Marijino pomoč in varstvo.

M.L.

Animatorji ob kipu sv. Janeza Boska v Valdoccu (Torino)

Foto: Arhiv HMP

Množica romarjev pri Kraljici miru na Kureščku

Foto: A. Hostnik

ŽELIMLJE NOVO ŠOLSKO LETO

Čas oddiha, čas veselja. Za maturante Gimnazije Želimlje je bil z veseljem zaznamovan predvsem dan, ko so bili objavljeni rezultati mature. Že šesto leto zapored so vsi uspešno opravili zrelostno preizkušnjo, povprečno pa so dosegli 23,98 točk (povprečje v Sloveniji 19,90). Med 50 maturanti je le pet maturantov doseglo manj kot 20 točk, štirje pa so se vpisali med zlate maturante.

Novo šolsko leto je prineslo nove obraze na hodnike gimnazije v Želimljem. Šola se je napolnila kot še nikoli, saj je 1. septembra v šolske

Foto: P. Polc

Učenci prvega razreda Gimnazije Želimlje v letu 2006/07

klopi sedlo 270 dijakov. V Domu Janeza Boska bo v tem šolskem letu živelo 178 dijakov. Nasmejani obrazi v šolskih klopeh pa kažejo, da so se

dijaki s počitnic vrnili polni novih moči. Marsikdo med njimi je že težko čakal na srečanje z novimi in starimi prijatelji. *P.P.*

PLANINA USKOVNICA USKOVNIŠKI TEDNI

Malo manj kot tristo mladih se je tudi letos udeležilo Uskovniških tednov, enaindvajsetih po vrsti. Pesem, sproščenost, zabava, hoja po kraljestvu Zlatoroga tja do Vodnikove kočice na planini Voje - vse to je dopolnjevalo pester in vsebinsko bogat program, ki je letos postregel z razmišljanjem o družini. K osvetljevanju tega širokega tematskega sklopa so

vsak na svoj način prispevali predavatelji: zakonca Godeša, dr. Tomaž Erzar, dr. Darinka Klančar, dr. Andrej Poznič in dr. Ivan Štuhec. Popoldanski pogovori po skupinah pa so udeležencem pomagali razmišljati tako o družini, iz katere izhajajo, kot o tisti, ki si jo nameravajo ustvariti.

K bogato doživetemu tednu je vsekakor pripomoglo celotno dogajanje na Uskovnici - od izvrino pripravljenih svetih maš do izražanja najrazličnejših talentov med tradicionalnim

kulturnim večerom. Celo pomivane posode ima na Uskovnici svoj čar. Seveda petkovega popoldneva ni mogoče obiti zaradi pestrega duhovnega dogajanja.

Tako Uskovnica še vedno privablja mnogo mladih, ki iščejo poti v življenje in se vprašujejo o svojem poslanstvu in kje naj ga uresničujejo. Druženje, pogovori, razmišljanje in molitev so gotovo sredstva, ki jim na tej poti razločevanja pomagajo. *M.L.*

Ena od skupin na Uskovniških tednih; v ozadju očak Triglav

Foto: M. Lamovšek

dr. CARLO NANNI

VZGOJNA DEDIŠČINA ZA CERKEV IN SVET

Don Bosko je dar za Cerkev in za ves svet. Ni le privilegij za salezijansko družino. Don Boskova karizma in njegova vzgojna strast sta privlačni in sprejemljivi za mnogo ljudi, skupin in gibanj, ki se zanimajo za vzgojo mladih po vsem svetu, danes in v prihodnje.

Don Boskov preventivni sistem je kulturna, pedagoška in vzgojna dediščina Cerkve in italijanske, evropske in svetovne laiške vzgojne kulture. Je torej dar, ki je vsem na voljo. Vsebuje visoko vredne človeške in medverske prvine.

In vendar, kakor smo pripomnili, je don Bosko v svojem življenju kazal vse kreposti svojega ljudstva, astijske pokrajine in Piemonta.

A njegove misli in njegova pastoralna in vzgojna ljubezen niso poznale meja.

Te vidike preventivnega sistema omenjam, ker smo vsi poklicani, naj bomo pripadniki svoje države s polno predanostjo in ne samo po službi. Moramo pa biti sposobni odpreti se drugim ravnam državljanstva: biti n.pr. evropski državljani (kakor nas poziva evropska ustava) in državljani sveta (kot je svetovna politična želja, ki je privedla do razglasitve Listine človekovih pravic in ki je skušala ustvariti politično podobo v Organizaciji združenih narodov). V nas to neizprosno silijo proizvodni in trgovinski dejavniki, ki delujejo v močni mednarodni in svetovni povezavi, tudi takrat, ko delajo na krajevni in državni ravni.

Kot Cerkev Jezusa Kristusa nas poganja Sveti Duh, naj bomo zares »katoliški«, to je odprti za razsežnosti vesoljnega bratstva v sedanjosti in preko nje. Vprašanje je zamotano. Veličasten in strah vzbujajoč pojav, ki se vedno jasneje približuje, globalizacija, govori o njegovi prostranosti in tveganosti. In kaj naj rečemo o sistemu družbenega obveščanja, ki skrajšuje razdalje na ničlo, ki pa more odpraviti čut za resničnost in človeka zapreti v najbolj zaprto privatno življenje? In zpletene silnice, ki vodijo v spoprijeme ljudstev, pripadnikov narodov, vere in verstev?

Na križpotjih življenja

Človeško življenje poteka v prepletanju notranjosti in zunanosti, privatnosti in javnosti, zgodovine in onostranstva. Konkretno pa je posajena v kulturo določene dežele (države), toda ne zato, da bi to postalo meja ali nepremostljiva pregrada, ampak da bi občutili lastno omejitev ter bi se, izhajajoč iz trdnega temelja, mogli srečevati in trdno sodelovati z drugimi.

Dejansko in pravno je naša svoboda, kakor smo že rekli, v bistvu »so-svoboda«, to je, da raste ali da je ovirana znotraj družbenega sožitja, ki ne more dati vsega od sebe brez pozornosti do nastajajočih potreb in brez prizadevanja vseh in vsakogar za napredek sveta. Meje vzgojno-pastoralnih prizadevanj obstajajo v Cerkvi in v svetu. Kot je dejal veliki mislec, ki je navdihoval II. vatikanski cerkveni zbor, Romano Guardini, »je država v nas«, ne pa zunaj nas. Že sveti Avguštin je dejal, da »meje Božje države«, tiste, v katero Bog kliče kristjane in segajo preko meja in človeških pomanjkljivosti, potekajo po sredi našega srca«. Sicer pa iz srca prihaja dobro in zlo, kot pravi evangelij. Sveti Duh, dar vstalega Gospoda vernikom, je dan, da bi bili sol zemlje in luč sveta.

Don Bosko je mlade jetnike hotel obvarovati pred duhovnim in človeškim propadanjem

Zamisli o oratorijih se je don Bosku porodila ob obiskih ječ mesta Torina. V teh prostorih duhovne in telesne bede je bilo mnogo fantov v najlepših letih, nadarjenih, dobrega srca, sposobnih ustanoviti srečne družine in delati v čast domovine. Pa vendar so bili

tam v zaporu, ponižani, družba pa se jih je sramovala. Če bi pretresli razloge za njihovo zlo usodo, bi uvideli, da so bili nesrečni večinoma bolj zaradi pomanjkljive vzgoje kot zaradi hudobije. Ugotovili bi tudi, da ko jim je kdo dal občutiti človeško dostojanstvo, da ima človek ra-

zum in si mora s poštenim delom služiti svoj kruh in ne s krajo, skratka, ko je v njih zabrneta struna moralnega in verskega načela, so v srcu občutili neko zadovoljstvo, ki si ga niso znali razložiti, ki pa je v njih vzbudilo željo, da bi tudi oni postali boljši. In res so mnogi že v ječi spremenili svoje vedenje, drugi pa so po prihodu iz ječe živeli tako, da jih ni bilo treba vanjo ponovno privedi.

Dejstva sama so potrjevala, da so ti fantje postali nesrečni zaradi pomanjkanja moralnega in verskega pouka in da sta ti dve vzgojni sredstvi mogli učinkovito prispevati, da so ostali dobri, kadar so to bili, in jih spet pridobiti, da so se uprli objestnejšem, kadar so prišli iz kazenskega zavoda.

Meje, ki obstajajo in ki jih je toliko, ne morejo biti opravičilo, da »bi se brigali sami zase«, češ, saj »tako delajo vsi«.

Kot pravi krščanska tradicija, živimo svoje človeško in versko življenje v svetu, a se ne umikamo iz njega. Živimo v svetu, to je v času, v zgodovini, v prepletanju kultur, znotraj procesov ekonomske proizvodnje in prepletanju socialne, politične, krajevne, pokrajinske, državne, mednarodne in svetovne moči. Toda kot »romarji« hrepenimo po polnosti združenja z Bogom v njegovem kraljestvu resnice, ljubezni, pravičnosti in miru.

Zahteva po oblikovanju

Zavoljo tega pred vsakim krščanskim vzgojiteljem in pravzaprav pred vsakomer, ki hoče vzgajati po preventivnem sistemu, stojijo tri velike izobrazbene zahteve:

■ Nujno je socialno in cerkveno oblikovanje. Konkretno moramo kot kristjani nujno

poznati in si prisvojiti, tako osebno kot v skupini, velike ideje evangelija in njegovih blagov, kot tudi se počutiti v soglasju z velikimi cilji II. vatiškanskega cerkvenega zbora, hkrati pa tudi v soglasju z velikimi načeli državne ustave in razglasitvijo človekovih pravic. Žalostno bi bilo, če bi morali priznati, da nismo nikoli prebrali vsaj enega evangelija.

■ Pomembno je živeti po tem, kar verujemo in upamo, ter to uresničiti v vsakdanjo lastno duhovnost kot odgovor na nove zahteve današnje kulture. Tisti, ki se navdihuje ob don Bosku, mora živeti in v družbenem življenju uresničiti salezijansko duhovnost v slogu, ki prihaja od »očeta in učitelja mladine«: preventivni sistem ni koristen samo za vzgojo. Velja tudi za to, da bomo kot državljani živeli po »razumu, veri in ljubeznivosti«; v učinkoviti in soodgovorni delavnosti, v pogumu, prosti in odprti za novosti in za spremembe, v prepričanju, da je v

vsakem, še tako zavrženem človeku, točka, ki je dovzetna za dobro, v zaupanju, da »tistim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28); ter vedno polni Gospodovega veselja.

■ Na višjem nivoju moramo živeti in uresničevati vse to, in to skupaj, kot »učlovečeni« in »odprti vesoljnemu svetu«: po zglodu in po poti Jezusa, ki je umrl za svoje ljudstvo in za odrešenje vsega sveta, na obzorju tistega Boga, ki ga v veri izpovedujemo kot našega Očeta in Očeta vseh, čigar usmiljenje in zvestoba traja »od roda do roda«.

Da bi pri vzgoji »postali vsem vse«

To bo ekumenski način uredničevanja tiste žeje po odrešenju, ki je nenehno gorela v don Boskovem srcu, ki si je zato prilastil geslo »*da mihi animas, cetera tolle*« (Daj mi duše, drugo me ne zanima) in je pri delu za vzgojo mladih kot sveti Pavel in kot sveti Frančišek Saleški »postal vsem vse«.

Podoba te razprave je Jezus, ki si pri zadnji večerji opase predpasnik in umije noge svojim učencem; podobno don Bosko in mama Marjeta, ki v oratoriju popravljata čevlje in krpata nogavice. Tako tudi mnogi starši, misijonarji, prostovoljci, voditelji oratorijev, učitelji, ki so, v vsej preprostosti, »dali življenje« za druge.

DRUŽINA NA POTI SLUŽENJA

Prva sestavina za srečno družino je drža pripravljenosti na služenje. Živita jo najprej zakonca eden do drugega, nato v odnosu do otrok in drugih članov družine. Družina, kjer ta drža ne pride do izraza, pusti, da mimo nje odteka velika skrivnost življenja: prava uresničitev in sreča ne prihaja od tega, da smo postreženi, pač pa, da strežemo. Tako trdi sv. Pavel: bolje je dajati kot prejemati. Gre za ljubeznivo služenje, svobodno podarjeno, z željo osrečiti drugega. To je najpomembnejši razlog, ki ga motivira.

Družina je izvrstno vadbišče za ljubezen do bližnjega. Mnogo otrok in mladih meni, da je potrebno to izjemno krščansko krepost živeti predvsem zunaj, v kakšni ustanovi za bolne, med reveži, klošarji ali v misijonih v Afriki. Ni tako redko srečati mlade prostovoljce, ki so herojsko velikodušni v najbolj oddaljenih barakarskih naseljih, v svojem domu pa so majhni mogočni gospodovalci. Družina je pred vsem drugim mesto, kjer se otroci naučijo živeti za ... V mirni in konstruktivni družini bi ljubeznivo služenje moralo biti vedno na dnevnem redu. Pomembno je tudi otroke naučiti, da ne gre le za praktično stvar, kako preprečiti, da bi bila dela v družini vedno le na ramenih ene osebe.

Drža služenja je mnogo več kot le pripravljenost opraviti kako delo. V konstruktivni družini se vsi zavedajo, da je narediti kaj koristnega v blagor drugih (pa čeprav gre le za pomivanje posode, likanje pe-

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

ri) lepo in plemenito. Vsi so prepričani, da je opravljanje dejanj služenja, čeprav čisto vsakdanjih, ki ne prinašajo velikih priznanj, nekaj zelo pomembnega. In da to prinaša zadovoljstvo.

Držo služenja je v družini potrebno vedno znova obujati. Čeprav telo prejema veliko pozornosti, se dogaja, da pustimo odmreti korenine srca. Samo starši lahko vzgajajo čustva. Da resnično opazijo čustvene potrebe in globoke potrebe drugih. Otroci morajo biti vključeni v odkritje, da je bližnji nekdo, ki je blizu in ne nekaj abstraktnega. To so mama, oče, bratje, sestre, stari starši itn.

V družinah se gotovo že izvršujejo razne oblike služenja. Težava je v tem, da se mnogi člani družin tega preprosto ne zavedajo. Ko je družina zbrana pri obedu ali je v avtomobilu, recimo na daljši poti, lahko starši o teh dejanjih služenja spregovorijo. Dovolj je ugotoviti, kaj kateri družinski člani delajo (kdo kuha, pere, lika, kdo odnaša smeti ...). Pri vsem tem je pomembno, da oseba, ki določena dejanja opravlja, čuti, da je njeno delo

spoštovano in da je to delo v blagor vse družine. To pa ne pomeni, da mora oseba, ki je naprošena za neko opravilo, to opravilo avtomatično izpolniti. Drža služenja, smo rekli, je vprašanje svobode, in ta vključuje tudi odgovor ne.

Dejanja služenja ne smemo navezovati na izraze ljubezni ali na povračilo v denarju. Izrazi ljubezni ne bi nikoli smeli biti predmet »pogodb« z otroki.

Naslednji korak je razširiti držo služenja izven družine. Krščanski pojem ljubeznivega služenja pomeni razširiti krog tistih, ki jim je služenje namenjeno, ki vključuje sosedo, skupnost, ki ji družina pripada, in še širše.

Da bi starši otroke vzgajali za dejavno ljubezen, morajo biti sami vzor in vodniki. Rek »delajte tisto, kar vam rečem, ne tistega, kar delam« ne funkcionira skoraj nikoli, najmanj, ko gre za pridobivanje drže služenja zunaj družine. Starši, ki bi otrokom radi vcepili veselje in zadovoljstvo, ki izhaja iz služenja drugim, lahko to storijo predvsem s svojo izkušnjo. Če sami redno sodelujejo v kaki dejavnosti ali prostovoljni organizaciji, lahko tudi otroke vključijo v kakšen specifičen projekt. Župnija, mladinski center, vas, mestna četrt nudi veliko priložnosti za to.

Sočasno je pomembno govoriti z otroki o razlogih za služenje drugim osebam in o tem, kakšno zadovoljstvo to prinaša, da gre za porajanje trajnejših prijateljstev ali preprosto za mir srca. |

KRALJICA MIRU

BESEDILO: s. MARIJA ŽIBERT

Hebrejska beseda »šalom« (mir) starozaveznim prerokom pomeni povzetek vseh dobrin odrešenja, tisto, kar se je docela uresničilo s prihodom Mesija ob »dopolnitvi časov«.

Vsebina miru je v novi zavezi še dopolnjena in poglobljena. Mir je učinek tistega odrešenja, ki ga prinaša Mesija v času izpolnitve nekdanjih Božjih obljub in zajema celotnega človeka z dušo in telesom; je torej nekaj vzporednega z bogatim svetopisemskim pojmom življenja.

Marija: prinašalka, kraljica miru

Kot Mati Kneza miru (Iz 9, 6) in kot sodelavka pri našem odrešenju je Marija velikodušno prispevala in še vedno prispeva k obnovitvi miru človeštva z Bogom, s tem pa tudi k miru in spravi ljudi med seboj. Kot srednica vseh milosti (seveda v popolni odvisnosti od Kristusa) ima Marija moč prinašati ljudem mir vesti s tem, da jim izprosi osvobojenje od greha, ki zastruplja ne le človekovo razmerje do Boga, ampak tudi odnose ljudi med seboj. Brezmadežna Devica pomaga k zmagi nad strastmi in skušnjavami, ki človeka stalno ogrožajo, ko mu ho-

čejo skaliti tisto globoko harmonijo z Bogom, iz katere priteka najčistejša človekova notranja sreča in ki je obenem najbolj plodovit temelj prizadevanj za mir med narodi.

Prošnja za mir danes

H Kraljici miru Cerkev že dolga stoletja z zaupanjem dviga svoje molitve in ji posveča cerkve in oltarje. Marijo kot posebno priprošnjico za mir omenja sloveča, zelo priljubljena himna »Ave, maris stella« (Zdrava, morska zvezda). Marijo imenujemo morskno zvezdo predvsem zato, ker nam prava pobožnost do nje odpre oči za resnične vrednote, za pravo razvrstitev vrednot, za katere se v življenju trudimo. To pa je za mir v globokem pomenu besede nekaj odločilnega.

Zatekanje k Mariji Kraljici miru se je na novo poživilo v času prve svetovne vojne, posebno po prizadevanju papeža Benedikta XV., ki je leta 1917 odredil, da se vstavi v lavretanske litanijske Matere Božje vzklik: »Kraljica miru, prosí za nas!«

Kraljica miru na Kureščku

Naši predniki so že stoletja častili Marijo in se ji priporočali kot Kraljici miru v cerkvi na Kureščku, ki je ena izmed ižanskih podružnic. Pred reformo cesarja Jožefa II. je imela tam svoj sedež bratovščina Kraljice miru. Jeseni 1940 je tedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman vodil veliko romanje na Kurešček, da bi prosili za mir. Takrat so obljubili, da bodo vsako leto obnovili romanje. Začetek druge svetovne vojne in nadaljnji dogodki v zvezi z njo pa so to preprečili. Ob koncu vojne je bila cerkva uničena, Marijin

Foto: A. Hostnik

Kraljica miru na Kureščku

kip pa je bil prenesen v župnijsko cerkev v Želimljem. V povojnih letih je bilo vloženega mnogo truda, da bi cerkvi-co rešili popolnega propada, a je bilo vse zaman. Tako so bili vedno redkejši tisti, ki so sploh še upali misliti na to.

V začetku devetdesetih let pa je, tako se zdi, Marija sama dala znamenje in prosila, da se 'obnovi molitev na tem pozabljenem in zapuščenem kraju' (F. Š. 9.12.1989). Bilo je neverjetno, toda ljudje so začeli ponovno prihajati na Kurešček, da bi tam molili; začele so se darovati sv. maše na zasilno pripravljenem prostoru. Mnogi so bili pripravljeni pomagati z delom in denarnimi prispevki, tako da so dela stekla proti pričakovanju.

30. avgusta 1992 je takratni slovenski metropolit in ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar skupaj z več kot pet tisoč romarji pozdravil in v slovenski procesiji pospremil milostni kip Kraljice miru v obnovljeno in na novo blagoslovljeno svetišče. V naslednjih letih je cerkva dobila še drugo opremo (orgle, zvonove), poslikana je bila zunanja kapela in urejena okolica.

Cerkev se o nadnaravnem značaju Marijinih sporočil s Kureščka ni izrekla. Vsak vernik jih torej more sprejeti kot spodbudo za poglobitev osebne vere ali verskega občestva. ■

Povzeto in prirejeno po Leto svetnikov 3, Ljubljana 1972 in Glas Kraljice miru s Kureščka, CKM 2003.

NAJLEPŠA VAZA

Spoštovani molivci in molivke za duhovne poklice in vsi, ki čutite v srcu, da je skrb za duhovne poklice naša skupna naloga.

Preden sem začel s pisanjem tega pisma, sem pogledal elektronsko pošto in tam našel zapisano zgodbo. Na koncu je bil pripis »povej naprej«. Zato jo želim povedati tudi vam. Vsak od nas pa lahko iz nje izlušči konkretno sporočilo.

Foto: M. Lamovšek

V trgovini s porcelanom je na vidnem mestu stala tako lepa vaza, da jo je vsak, ki je prišel v trgovino, želel kupiti. Nekega dne sta prišla mimo mož in žena ter občudovala njeno lepoto. Ugotavljala sta se, da je to najlepša vaza, ki sta jo kdaj videla in da jo morata kupiti. Tedaj je vaza spregovorila:

Nisem bila vedno tako lepa. Bil je čas, ko sem bila samo kos gline, brez oblike, nepriljučna na pogled. Nihče me ni maral. Nekoč je mimo prišel lončar ter se odločil, da bo iz mene naredil čudovito vazo. Odnese me je v svojo delavnico in me dal v vodo. Bila je mrzla, zelo me je zeblo. Prosila sem ga, naj neha. Dejal je le: »Ne še!« Potem me je posadil na vrteč podstavek in me začel oblikovati. Vrtelo se je zelo hitro in bolečina je bila velika; bala sem se, da ne bom preživela. Prosila sem ga, naj neha. Odgovoril je le: »Ne še!« Nato me je postavil na polico in me pustil tam nekaj dni. Vpraševala sem ga, zakaj to dela. Povedala sem mu, da me je strah in da me njegovo početje zelo boli. Lončar pa se je samo nasmehnil in dejal: »Ne še!« Po nekaj dneh me je dal v pečico. Bilo je zelo vroče in rotila sem ga, da naj me vzame ven. Dušila sem se in kričala, prepričana, da ne bom preživela. Lončar pa je stal tam, me gledal ter govoril: »Ne še!« Končno me je vzel ven in bila sem - živa. Dovolj mi je bilo. Hotela sem, naj neha, a ni popustil. Še več, namočil me je še v barvo. Vonj je bil tako močan, da sem se dušila, jokala in prosila. A on je mirno odgovarjal kot prej: »Ne še!« Končno je odnehal. Prinesel mi je ogledalo. Ko sem se pogledala v ogledalo, nisem mogla verjeti. V ogledalu sem zagledala najlepšo vazo, kar sem jih kdaj videla ... Da sem postala tako lepa, je bilo potrebno veliko bolečine, potrpljenja in časa ...

Ko razmišljam o tej zgodbi, se mi zdi, da je v njej opisana tudi pot duhovnega poklica. Če kandidat za duhovništvo ali redovništvo hoče postati lepa Gospodova vaza, mora iti skozi proces oblikovanja.

Bog, ki kliče v duhovni poklic, pogosto preseneča. Izbira neobdelano glino in jo potem postopoma gnete. To je navadno dolg proces, zahteven, včasih boleč, pa vendar na koncu osrečujoč, kakor nam pripoveduje zgornja zgodba.

Dragi mladi, ki čutite, da vas Gospod vabi na pot posvečenega življenja, pojdite v avanturo Božjih načrtov in dovolite večnemu Lončarju, da iz vas naredi kaj lepega in koristnega v procesu odrešenja. Molivci za duhovne poklice vas bomo spremljali z molitvijo.

V začetku septembra je bilo letno škofijsko molitveno srečanje za duhovne poklice v Marijinih svetiščih na Brezjah, Ptujski Gori, Sveti gori in Zaplazu. Marija, ki nam je podarila Velikega duhovnika, naj tudi po naši molitvi izprosi novih duhovnih poklicev, ki jih današnji svet močno potrebuje.

IVAN TURK, voditelj SMZ

SEPTEMBER

Molimo za vse ljudi dobre volje v Sloveniji, da bi ustanovitev novih škofij in imenovanje novih škofov sprejeli v veri, upanju in ljubezni.

OKTOBER

Molimo, da bi se v naše družine vrnila molitev rožnega venca. Družina, ki moli, ostane skupaj.

NOVEMBER

Molimo za žrtve vojne po vsem svetu. Posebej prosimo Božjega usmiljenja za tiste, ki so se v večnost preselili nepripravljeni, brez svetih zakramentov.

MOLITVENI NAMENI

MLADOSTNA PREPLETANJA

mag. MARKO KOŠNIK

Mednarodno srečanje. Čuti se don Boskov duh. Prijaznost, domačnost, ustvarjalnost, duhovnost ... Pogovarjal sem se z Johnom iz Velike Britanije. O družini. Zanimalo me je namreč, iz kakšne družine prihaja. Opisal jo je na kratko in v nadaljevanju dodal, da pri njih nihče več ne gleda na družino kot na nekaj samoumevnega. Sedaj, pravi, se živi drugače.

Govoriti o družini je težko, saj »tradicionalno dobrih« družin v okolici ni veliko. Toliko drugih načinov je, kako živeti skupaj. Potrdil je, da tudi sam o družini razmišlja na bolj »sodoben« način. Z mojo pripombo, da je družina temelj in da tudi katoliška Cerkev na tem vztraja, sem spodbudil cel plaz novih razmišljanj. Največja ovira za njega je Rim, papež oz. katoliška Cerkev. On je sicer njen član, vendar ga moti togost Cerkve. Vprašuje se, zakaj bi moral delati tako, kot mu naroča Rim. Ob tem so mi na misel prišle don Boskove besede: »Papeževa beseda mora biti naše pravilo v vsem in za vse« (MB VI 494) ter »Vsak trud je majhen, kadar gre za Cerkev in papeža« (MB V 577).

Mladostna prepletanja - odnosi, stiki, srečanja - nas obogatijo. V njih zaznavamo silnice svoje mladostne duše. Velikokrat kažejo na naše nemirno iskanje. Neprestano iščemo. Iščemo odgovore, nove poti, nova spoznanja in nove izkušnje.

Mladi Evropejci v zelo odmevni anketni kampanji najvišje postavljajo vrednoto miru in svobode. Ti dve vrednoti sta po

njihovem mnenju tudi nujni prvi pogoj vseh drugih vrednot. Sta temeljni ideji in vodilo njihovih iskanj. Toda dostikrat gre za iskanja, ki so prazna in ne ponujajo odgovorov. Ne nasedajo srcu. Umesenijo se v miselnosti, ki postavlja v ospredje lastni užitek in pravico do osebne (subjektivne) svobode, in mir, ki temelji samo na osebni zadovoljivosti potreb. Mnogi mladi sicer dosežejo visoko stopnjo

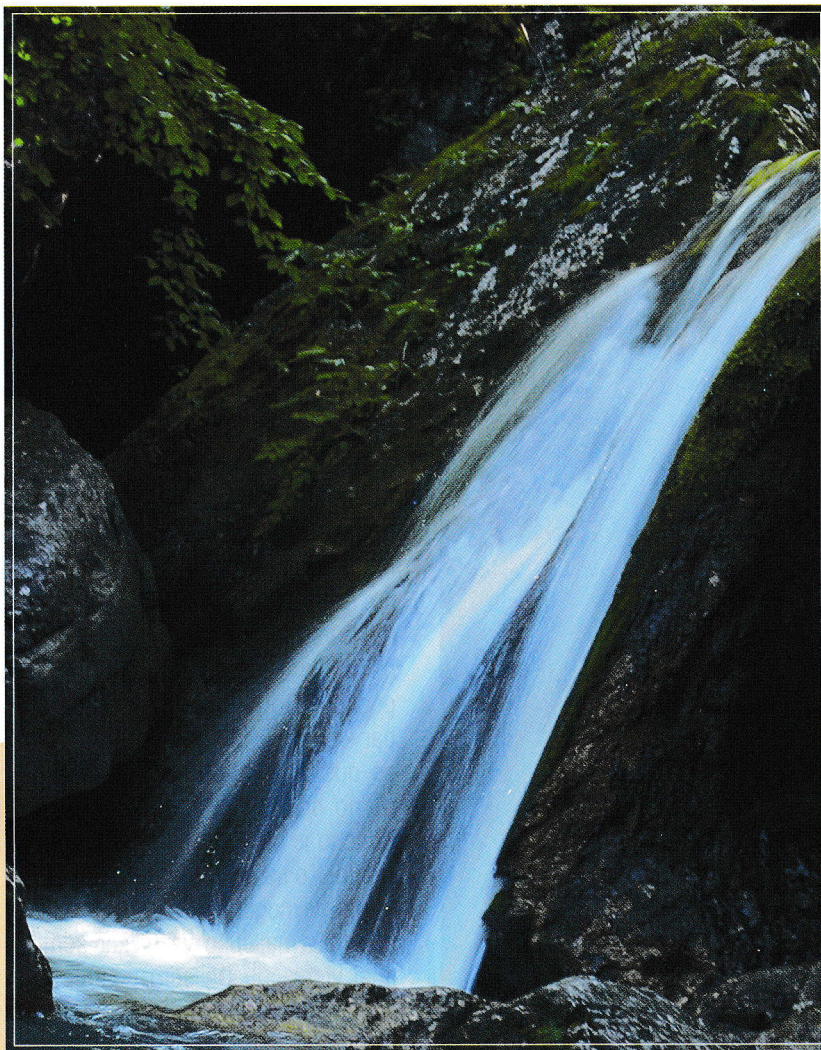

Foto: M. Lamovšek

človeške kulture, vendar ne več kot to. Podobni so čudoviti vrtnici, ki (o)vene v krasni vazi brez vode. Vrtnica je lepa, vendar ovene, še preden izpolni svojo nalogo.

Don Bosko je vedel, da tako kot vsako živo bitje potrebuje vodo, tako tudi mlad človek potrebuje trdne vrednote in dobro okolje. V preprostih odnosih in v vsakdanjih okoliščinah je prepoznaval zunanost in notranost mladih. Ponudil jim je to, kar je imel, sama seba do zadnjega diha. Varen dom, šolo, dvorišče in župnijo. Še več. Povedal jim je o Jezusu Kristusu, vključil jih je v Cerkev. Vse v enem paketu. V paketu svetosti.

Prepletanja mladih v don Boskovem duhu so prava le, če so to globoka srečanja, ki vsebujejo celoten paket, paket svetosti. Če so vraščena v Cerkev, v Kristusa. Ni prav, da bi izbirali samo tisto, kar nam ugaja, zvrnili pa tisto, kar nam ne. Poklicani smo, da v slogu don Boska v sebi gojimo pravo ljubezen do človeka in Cerkve, kajti oboje je znamenje Božje ljubezni med nami. Vrhovni predstojnik nas z novim vezilom za leto 2007 vabi, da usmerimo svoje osebne cilje in dejavnost v prizadevanje za kvaliteto življenja. Ne samo pol paketa, ampak celega, da bi vsi imeli življenje v obilju.

Gašper, poletje se nagiba h koncu. Kako si ga preživel?

Razburljivo, zanimivo in polno novih doživetij, spoznanj. Moje želje proti koncu izpitnega obdobja, da bom poletje prespal, ker je bilo med izpiti bolj malo spanja, se na srečo niso uresničile. Začelo se je z animiranjem na oratoriju, nadaljeval sem s kolesarjenjem po slovenski obali, svojo enomesečno odsotnost od doma pa sem sklenil na Eurizonu, ki mi je prinesel ogromno novih idej in možnosti, kako preživeti preostanek poletja.

Bil si na Eurizonu. Kaj pravzaprav je to?

Eurizon je evropsko srečanje salezijanske mladine, ki ga vsako leto pripravi druga država. Letos je skupine iz desetih evropskih držav od 23. do 29. julija gostila Slovaška v Bratislavi. Slovenske barve smo zastopali vodstvo mladinskega društva Heres (društvo bivših in sedanjih dijakov Gimnazije Želmlje) s prijatelji.

Povej kaj o svojih vtisih in vtisih tistih, ki so bili s teboj na Slovaškem.

»Feel the power of sTeam« (začuti moč salezijanske skupine) je bila letošnja tema Eurizona, ki nas je povezovala in vodila skozi cel teden našega druženja. Poleg miru, osebne poglobitve vere in kar nekaj trdnih mednarodnih prijateljstev so dobri pogovori, zabave do zgodnjega jutra, adrenalinske avanture, zabavna odkrivanja mestnih lepote, poceni pivo in ogromno drugih norih doživetij tisto, kar me navdušuje in spominja na to, kako drugačna, polna je lahko zabava, ki jo vodi On. Več o Eurizonu si lahko preberete na www.heres.si.

Ali ta izkušnja Eurizona lahko obogati tudi mlade v Sloveniji? Na kakšen način?

Da. Prav moč »salezijanske« skupine, skupnosti je tista, ki lahko mlade zelo obogati. V času, ko se brišejo meje med državami, te lahko prav taka izkušnja spodbudi, kako pomembno je »zbrisati mejo« do sočloveka in Boga, kajti le skupaj lahko uspemo.

GAŠPER BERČIČ

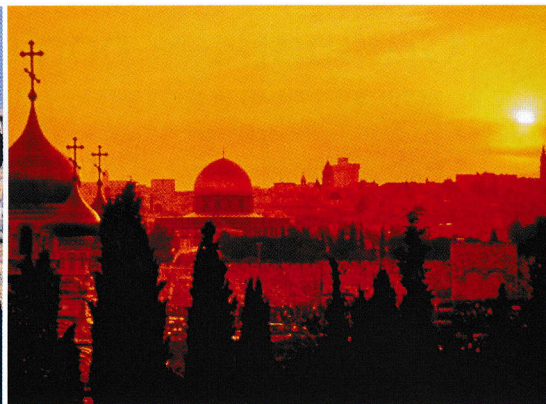
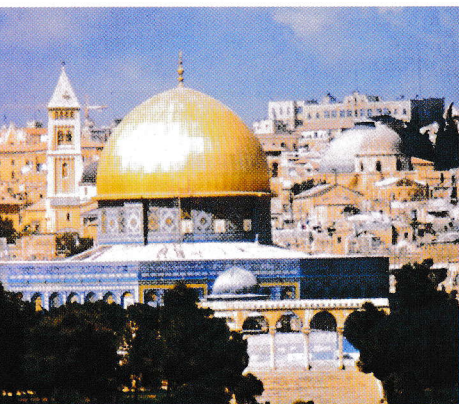
Med letošnjim šolskim letom smo se veliko pogovarjali o družini. Se strinjaš, da je bilo vezilo pisano na kožo mladim? Tvoja spoznanja?

Vezilo me je skozi celo leto spremljalo na srečanjih za pare (skupina Mi2), na poseben način pa se me je dotaknilo na postnih duhovnih vajah na Bledu. Zdi se mi, da

je bila tema družina nam mladim pisana na kožo bolj, kot si mogoče predstavljamo. Razvrednotenje družine in nesmisel poroke nas danes spremljata na vsakem koraku. Prav zato se mi zdi pomembno in hkrati nujno, da se nam pokaže optimističen pogled na družino in pomen poroke. Vezilo pa nas je spodbujalo, da nam družina postane način življenja, za katerega se bomo z veseljem odločali in ne še ena nadloga v življenju.

Bi lahko iz svojih izkušenj na kratko opisal, kako doživljaš don Boska?

Spoznal sem ga tekom šolanja v Želmljem, doživljam in doumevam pa ga iz dneva v dan prek posameznih salezijancev. Ko pomislim na don Boska, se spomnim besed oče, učitelj in prijatelj. Don Boska v mojih očeh predstavljajo nekateri njegovi nasledniki, ki me učijo, prav tako kot je on učil svoje fante. S svojimi nasveti in izkušnjami mi pomagajo rasti in so moji dobri prijatelji.

Z Jezusom na Golgoti

BESEDILO
IN FOTO: TONE CIGLAR

Priti v Jeruzalem, v središče, kjer se je odigrala drama odrešenja, kraj, kjer je bil prvi človek postavljen v raj, kraj, kjer je človek odpadel od Boga kot črvivo jabolko, kraj, kjer Jezus s križem spet človeku odklene raj. Jeruzalem: središče sveta, zgodovine in odrešenja.

Zaradi greha in zavračanja Boga se tu še vedno vije križev pot. Tisočletne oljke v Getsemaniju še hranijo spomin na krvavi pot; Jezus še vedno ob pogledu na Jeruzalem joka; po ulicah še vedno odmeva: Križaj ga; še vedno od povesod kriki nemočnih, ki jih nihče ne poslušajo, saj oblastnikom ni mar, kaj je resnica, ampak le, kaj je korist; kam-

ni na Golgoti še vedno ječijo ob odmevanju kladiva; Jezusov krik: "Oče, odpusti jim ...!" tudi še vedno odmeva ...

Trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa – danes v naših bratih in sestrah. Število postaj ni določeno, število obsojenih pa nepredvidljivo ...

Na križev pot sem šel brez križa, v udobnih supergah, da me ne bi žulile; v topli vetrovki, da me ne bi prepihal; z nekaj vate za ušesa in za nemirno vest, da ne bi vsega slišal in dojel; s precejšnjo mero previdnosti, da se mi ne bi kaj neprijetnega zgodilo – kako naj sicer poročam o tej poti! In s fotografskim aparatom, saj je zgodke vendar treba arhivirati.

Izrael, Palestina, Jeruzalem ... judje, kristjani, muslimani ..., vsi hočejo biti na enem kraju doma. Zato je mesto miru bilo največkrat porušeno.

Pilati, morda zelo daleč od tod, vedno znova ustvarjajo razmere, da ljudje tukaj sami sodijo drug drugemu, medtem ko oni uživajo sadove demokracije, saj za vse vedo, kaj je resnica. Tako se odpravim na Golgoto sredi vrveža, ka-

kršen je najbrž bil tudi takrat.

Pa glej, že me v navzkrižju zaustavita ubogi Arabec in zanemarjeni otrok: "One dollar – en dolar!" bo za ves dan dovolj.

Tudi naprej nič ne bo s spojkorno pobožnostjo; zavijanje sirene sporoča, da je nekdo padel v krvi; žrtvi, če je še živa, je treba pomagati.

Skozi okno brez šip vidim mater, ki si v predirnem joku puli lase, saj so ji mobilizirali sina, ki se bo moral prostovoljno razstreliti.

Za prvim vogalom pridirja vojaška patrulja, kajti vsaka noč ima svojo moč, v kateri so mnogi zasejali veliko gorja.

Že naslednji trenutek privrešči skupina šolarjev; Bog ve, kaj se bodo danes učili. Njihove oči so polne strahu in nemira: radi bi bili še brezskrbni otroci, pa se že morajo soočiti s sovraštvom.

Pa ta smrad in kupi smeti, na vsakem koraku je kaj, da se spotaknem.

V trenutku je tukaj špalir trgovcev, kramarjev in prekupčevalcev; za osovražene zelence ti prodajo vse, celo s tričetrtinskim pupostom.

Cerkev Božjega groba v Jeruzalemu

Pot pa se vzpenja višje in višje. Kaj bi bilo, če me ne bi spodbujal omamni vonj kave, peciva in drugih dobrot, ki jih ponujajo z obeh strani. In že sem mislil le na svoj lačni želodec.

Samo glej, tudi na križevem potu imam oči na preži: razgaljena evropska turistka, ki jo vsak žarek sonca spodbudi, da kaj vrže s sebe; kako pomilovalno gleda in snema arabsko zastrtost!

In že sem tam, kjer hoče vsak na kraj, kjer je nekdo izkrvavel do zadnje kaplje krvi. In od sramu sem si moral obrisati potno čelo.

Množica, glasna kot na sejmišču, me zmede, da sem za nekaj časa pozabil, da opravljam križev pot. Vrvež 21. februarja 2005 je podoben tistemu na prvi veliki petek: gneča, bliski aparatov, radovednost, spominki, pririvanje množic ... Vsaj udarci kladiva bi nenehno morali odmevati. Od časa do časa tudi klic Jezusove zavrženosti: *"Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil"* (Mt 27,46)? Ali izpoved papeža Pavla VI.: *"Prišli smo kot zločinci, ki se vračajo na kraj zločina!"*

Splazil sem se prav tja, kjer je stal križ, sklonjen, da bi padla name kaplja odrešenja. Ču-

tim, da sem še neodrešen, še vedno levi razbojnik. Tako rad bi zašepetal z desnim: *"Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo"* (Lk 23,42)! Ne upam dvigniti pogleda, da bi se srečal z Marijo in njeno bolečino, in tudi ne z Janezom in njegovo zvesto ljubeznijo. O Juda, zakaj nisi prišel na Golgoto, ampak si krenil v Himonsko dolino; potem bi prekleti štrik z veseljem zalučal daleč od sebe.

Oče, odpusti nam, saj res ne vemo, kaj delamo (prim. Lk 23,34). Sprejmi, prosim, Jezusovo žrtev tudi za moje odrešenje. Zahvaljena sv. Helena, da si iskala Gospodov križ, znamenje njegovih muk in našega odrešenja.

Samo še malo, saj niti ni bilo tako hudo; sedaj je treba še samo malo navzdol, kamor ne sejo nekoga v grob. Potem sem le stopil naprej, v vrsto, kjer menih, varuh Božjega groba, ljubeznivo poskrbi, da se nihče v grobu predolgo ne zadrži. Tako se je srečno končal moj jeruzalemski križev pot brez križa. Saj, življenje je treba živeti, ne gledati nazaj, ampak naprej.

Takrat pa v sanjah ali v videanju, tega ne vem, podobno kot

Peter pred Rimom, tudi jaz doživim: *"Quo vadis, Domine? Gospod Jezus, kako pa da ti greš v nasprotno smer od moje?"* "Grem, da namesto tebe še enkrat prehodim križev pot s križem obložen."

Ta dan sem v mislih kar naprej iskal Kalvarijo, križ in Njega, tik pred tem, da izdihne, in milo prosil: Gospod, tudi mene se spomni v svojem kraljestvu (prim. Lk 23,42).

Kaj vse je šlo čez Kalvarijo v 2000 letih?! Kolikokrat je sonce otemnelo, kolikokrat se je zrušil v prah ves Jeruzalem, ne samo tempeljska zavesa, koliko krvavih muk, vzdihov pobitih ..., moj Bog, mar si nas res zapustil?

Pohitel sem do zidu žalovanja ... Jeruzalem, to ni le kraj v Sveti deželi, to je predvsem moja duša in dogajanje v njej. Tudi zid žalovanja se vije po dolgem in počez čez vso zemeljsko oblo kot opomin, da še vedno križamo Boga in zavračamo odrešenje. Naslonjen na zid sem se bridko zjokal kot Peter ob srečanju z Jezusovim pogledom. In za hip se mi je zazdelo, da vidim Jezusa, kako se dviga nad Jeruzalem in kaže pravo smer naših poti ...

Foto: arhiv J. Andolšek

Egipt

ZAČARANI KROG REVŠČINE

Salezijanec Jože Andolšek, ki že vrsto let deluje na avstrijskem Koroškem, kjer na Zvezni gimnaziji in Zvezni realni gimnaziji za Slovence v Celovcu poučuje verouk, z misijonskimi akcijami osvešča mlade, da postajajo dovzetni za trpljenje in bedo svojih vrstnikov v t. i. tretjem svetu. Tokrat o tem, kako je obiskal Egipt.

V zgodnji jutranji uri, ko se je zaslišal iz minaretov glas imama, ki je vabil k jutranjemu slavljenju Alaha, nas je letalo pripeljalo v največje afriško mesto, Kairo. Na letališču nas je pričakal naš sobrat Franc Zajtl, ki je bil vse dni naš spremljevalec.

Egipt, dežela mogočnih piramid, bogate preteklosti, zamaknjena v skrivnostnost že nekega davno minulega časa. To je kraj, kamor radi prihajajo sodobni turistični nomadi, da potešijo svojo radovednost in da napolnijo svojo življenjsko čašo z novimi doživetji.

Kairo, glavo mesto Egipta. V svoji mogočnosti hrani 20 milijonov prebivalcev. Njegova temna stran pa je petdeset tisoč smetiščarjev, potisnjenih na rob družbe in oropanih vsakega člo-

veškega dostojanstva. In prišli smo zaradi njih, da bi zaznali njihov utrip življenja, da bi v senci piramid začutili njihovo bolečino in jim pomagali.

Po polnoči se odpravijo z vprego, ki jo vleče osel, v mesto, kjer začnejo zbirati najrazličnejše odpadke. Najvažnejši so odpadki hrane, s katero hranijo najprej sami sebe, nato svinje, koze, pse ... Tu gre le za preživetje. Razmere, v katerih živijo ti ljudje, so nevredne človeškega življenja, saj si delijo prostor s svinjami, psi, žal tudi s podganami. Otroci s povečanimi zenicami, rumeno roženico, si želijo mleka, kruha in človeške toplote.

50 odstotkov dojenčkov umre v prvem letu starosti zaradi tifusa, tuberkuloze, podhranjenosti, pa tudi zaradi ugriza podgan. Ljudje, ki nimajo oseb-

nih izkaznic, ne osnovne zdravniške oskrbe, ne vedo, ali bodo preživeli dan. Spremljevalec, ki je z nami, nam pravi: »Otroci umirajo, toda smetiščarji ne bodo nikoli izumrli.«

Veliko jih je prišlo v ta začarani krog revščine, da bi lajšali bedo, pa so zaradi neznosnih razmer odšli. Ostala je le sestra Emanuela, ki je na Sorboni končala teologijo in francosko književnost, sestra Sara, s. Marija Gabis. Te žene v vsakem teh ponižanih zaznajo obličje Njega, ki je rekel: »Kar ste storili tem mojim najmanjšim bratom, sestram, ste meni storili!« Učijo jih pisati in brati, saj jih je 80 odstotkov nepismenih.

Smo gostje osemčlanske družine, ki živi v majhni baraki iz pločevine in kartona. Pomagamo jim prebirati smeti, plasti-

ko, med vso to kramo se najde košček kruha, ki so ga bogati vrgli v smetnjak. Obljubimo jim, da ga naslednji dan prinesemo za vso družino. V njihovih očeh in obrazu se pojavi zadovoljstvo.

V pozni večerni uri se ločimo od njih vedoč, da se zopet srečamo, ko jim bomo prinesli svež kruh. Med potjo v salezijansko skupnost smo bili povsem tiho, vsak z mislijo pri njih. Ta večer mi hrana ni prijala.

Ne vem, koliko sem jim podaril, vem pa to, da sem njihov dolжник. Tega, kar sem od njih prejel, ni mogoče poplačati v denarju, je pa ta zanje nujno potreben, ker mnogokrat nimajo niti za košček kruha, s katerim bi nasitili svoje otroke. To me priganja, da v okolju, v katerem živim, o tem seznanjam ljudi, tudi mlade, da bi od vsega, kar imajo, zmogli deliti tudi z drugimi.

Kdor se želi podrobneje seznaniti z misijskimi akcijami g. Andolška, lahko uredništvo SV zaprosi za DVD s kratkimi video posnetki (naslov gl. str. 3).

KEREČEV SKLAD

Od 23. junija do 31. avgusta 2006 ste darovali:

Boršič L., Brodarič M., Ferkolj L., Fučka A., Gomboši C., Hribernik P., Kolenc M., Lubej A., Mešiček A., Mihelčič M., Oblak M., Okorn H., Rebec K., Strniša A., Šircelj F., Štuhec F., Turk M., Urbanija L., Vidmar M., Zorko K. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

Foto: arhiv D. Lisjak

Srebrnomašno slavlje v Zaloščah

Misijonar Danilo Lisjak – srebrnomašnik

Iz Gome v Kongu je prihitel v domovino misijonar Danilo Lisjak, da bi se Bogu zahvalil za 25 let duhovništva in 20 let misijonskega dela v Ruandi, Burundiju in v Kongu. Na spominsko podobico je zapisal: "Vse je bila ena sama milost." Zaveda se, da ga je Bog reševal tudi iz nemogočih položajev. Hkrati čuti nujno, da nadaljuje z misijonskim oznanjevanjem, zato je dopisal: "Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence" (Mt 28, 19a). Bogu smo hvaležni zanj in za g. Vilija Poljanška, ki tudi že 9 let deluje v Afriki. Skupaj sta prispela v domovino pred novimi nalogami in izzivi. Zahvalno srebrnomašno slavlje je najprej obhajal 15. avgusta na Rakovniku pri Mariji Pomočnici, v nedeljo 20. avgusta pa v domači župniji v Dornberku, v podružni cerkvi v Zaloščah. Zahvaljujeta se tudi vsem dobrotnikom, brez katerih bi bilo njuno delo v Afriki močno okrnjeno.

Foto: M. Lamovšek

Inšpektor dr. Snój in T. Ciglar v družbi ministra Simonitija in avtorja razstave R. Čeplaka Mencina

Razstava Srečevanja s Kitajsko

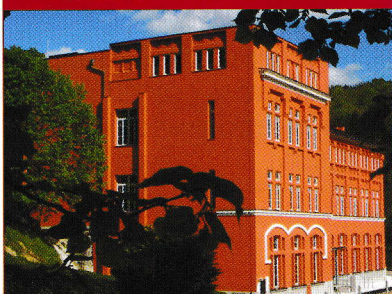
V Slovenskem etnografskem muzeju (SEM) v Ljubljani je minister za kulturo RS dr. Vasko Simoniti 31. 8. odprl razstavo **Srečevanja s Kitajsko: 200 let slovenskih odkrivanj kitajske kulture**. Razstava razkriva bogastvo kitajskih zbirk, ki jih hrani SEM, in prvič doslej v takšnem obsegu razgrinja zgodbe njihovih zbiralcev. Dopolnjujejo jo dragoceni kitajski predmeti, izposojeni iz dvanajstih slovenskih ustanov, med njimi iz misijonske zbirke Salezijanskega inšpektorata v Ljubljani. Na razstavi se tako predstavljata tudi salezijanca Jožef Kerec (1892–1974) in Andrej Majcen (1904–1999), ki sta kot misijonarja dolga leta delovala na Kitajskem. Odprtja razstave sta se udeležila tudi salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snój in inšpektorialni delegat za misijone Tone Ciglar. Razstava bo na ogled do 14. aprila 2007.

Foto: arhiv SMC Rakovnik

Oratorijsko dogajanje na Rakovniku, poletje 2006

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 23. junija do 31. avgusta 2006 darovali:

Božič M., Bregar Zupančič S., Cingerle V., Čujec A., Drnovšek M., Drobnič S., Gomboc E., Grebenc M., Gregorič M., Hladnik P., Hribernik P., Hrvatinić M., Jančar M., Jurca I., Kapler A., Kavčič Am., Kavčič An., Klinton R., Komljanec L., Kordan A., Kovačič J., Krese M., Lubej A., Lukan M., Luštrek A., Macerl I., Marovt S., Mavrič J.M., Mavrič M., Mešiček A., Milavec L., Mivšek F., Mivšek I., Mohorčič M., Napast S.F., Oražmovi, Osolnikov, Papež M., Pečlin A., Petkovšek J., Potočnik F., Prhavic J., Remšak M., Repenšek J., Rihar A., Rogan A., Rozoničnikovi, Sadar M., Salezijanci Trstenik, Solar J., Suša, Šircelj F., Škrablovi, Tesovnik I., Trdan V., Ulčar F., Urbanija S., Vidmar M., Zorko K., župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakazete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
TRR 24200-9004141717,
sklic 00 06**

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

Ob novem začetku

Prvič vam pišem na tej strani Salezijanskega vestnika, na kateri vas seznanjamo z našim življenjem in delom na Rakovniku. Izteklo se je šest let, v katerih sem opravljal službo redovnega predstojnika ali inšpektorja slovenskih salezijancev. Z novim šolskim letom me je novi inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj imenoval za ravnatelja salezijanske skupnosti na Rakovniku. Ob tem se iskreno zahvaljujem dosedanjemu rakovniškemu ravnatelju g. Janezu Potočniku, ki je zadnjih šest let opravljal to službo in s svojim zavzetim in požrtvovalnim delom odločilno prispeval k prenovi velikega dela rakovniškega zavoda. O vsem, kar se je v teh zadnjih letih dogajalo na Rakovniku, nas je sproti obveščal tudi na straneh Salezijanskega vestnika. Veseli nas, da bo g. Potočnik tudi v prihodnje ostal na Rakovniku in bo skupaj z menoj še naprej na različne načine v stiku z vami. Hkrati pa je prevzel nove naloge in obveznosti v salezijanski založbi Salve.

Z novim šolskim letom

je tudi rakovniška župnija dobila novega župnika g. Franca Brečka, ki

je v tej službi zamenjal dosedanjega župnika in dekana ter novega mariborskega pomožnega škofa dr. Petra Štumpfa. Prepričani smo, da mu bodo mnoge izkušnje dela z mladimi na Skali ter župniško delo v Škocjanu pri Novem mestu in v Sevnici v veliko korist pri delu v rakovniški župniji.

Še eno večjo spremembo

nam je prineslo letošnje poletje. Z delom v rakovniški salezijanski skupnosti so prenehale sestre hčere Marije Pomočnice. Tako smo morali poiskati nove moči za delo v gospodinjstvu. Salezijanci smo hvaležni sestram za skoraj šestdesetletno delo na Rakovniku in jim želimo veliko blagoslova pri njihovem delu z mladino.

Vsi, ki prihajajo

na Rakovnik, so to poletje ob cesti pred cerkvijo opazili veliko informacijsko tablo, ki prikazuje različne »dele« Rakovnika. Postavili smo jo z namenom, da bi se vsi, ki Rakovnika še ne poznajo, lažje znašli in kar najlažje prišli tja, kamor so namenjeni. Mnogi, ki so si ogledovali ta »zemljevid Rakovnika«, so priznali, da so šele sedaj odkrili, kaj vse obsega »salezijanski Rakovnik«:

romarsko cerkev Marije Pomočnice, župnišče, salezijanski mladinski center, glasbeno šolo, študentski dom, založbo Salve, Skalo, Mladinski ceh, formacijsko ali bogoslovsko skupnost, inšpektorialno hišo (grad), prostore salezijanske skupnosti idr. Naloga predstojnika ali ravnatelja skupnosti je predvsem v tem, da usklajuje in povezuje vse te različne dejavnosti in ustanove.

Med vsemi ustanovami

in programi, ki obstajajo na Rakovniku, zavzema posebno mesto t. i. formacijska skupnost. Njej je zaupana skrb za vzgojo novih salezijanskih poklicev, brez katerih naše delo ne bi imelo prihodnosti. Vsi vemo, da kandidatov za duhovne poklice danes ni veliko. Zato smo hvaležni Bogu za mlade fante, ki so odgovorili na Božji klic in hočejo svoje življenje – kot nekoč Don Bosko – podariti mladim.

Veseli smo,

da je Tone Grm uspešno zaključil leto noviciata in z izpovedjo redovnih zaobljub na praznik Marijinega rojstva postal salezijanec. Istega dne sta v Pinerolu, v bližini Don Boskovega rojstnega kraja, Primož Korošec in Janez Suhoveršnik vstopila v noviciat. Želimo jima, da bi se čez leto vrnila v Slovenijo kot sobrata salezijanca.

V želji, da bi mladim,

ki razmišljajo o svojem poklicu, omogočili neposredno izkušnjo salezijanskega življenja, bomo tudi letos povabili fante na nekajdnevno bivanje med bogoslovci v formacijski skupnosti. Program Pridi in poglej – PIP je primerna oblika pomoči mladim, ki še odkrivajo svoj poklic in svoje mesto v svetu in v Cerkvi. Vse vabim, da bi na različne načine pomagali mladim v letih iskanja in odločanja in jih zavzeto spremljali s svojo molitvijo. Vse pa naj nas povezuje misel na sv. Janeza Boska, velikega prijatelja in vzgojitelja mladega rodu, ki je »najdragocenejši del človeške družbe«. S hvaležnostjo in s spominom pri rakovniški Mariji Pomočnici!

LOJZE DOBRAVEC
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

Bruno Ferrero

Trideset nasvetov za nagle starše

- 1 Prva leta življenja so pomembna: v tem obdobju se vzpostavlja temeljna struktura osebe.
- 2 Otroci so osebe z značajem, potrebami, željami, menjavanjem razpoloženja – kot vi. Pustite, da se tudi oni kdaj raztogotijo.
- 3 Otroci posnemajo tisto, kar počnete vi. Nikoli ne bodo storili tega, kar ukažete. Predvsem ne pridigajte. Otroci se naučijo samo tisto, kar živijo.
- 4 Oba starša morata imeti isto zamisel o vzgoji. To pa ne pomeni, da morata početi iste stvari in da morata biti železobetonski zid.
- 5 Ne vstopajte v konflikt z otroki. Vedno, ko boste vanj vstopili, ste že izgubili.
- 6 Bodite potrpežljivi. Tudi sami s sabo. Nihče ni dejal, da je lahko biti starš.
- 7 Niso samo starši vzgojitelji; tudi družba je, v katero so otroci vključeni.
- 8 Recite »ne«. Tako bodo vaši otroci vedeli, da jih ščitite tudi pred njihovimi napakami. Naučite jih, da ne morejo imeti vsega in takoj. Modro je preudarno dajati podporo: naj se učijo soočati se s frustracijami, kajti življenje odraslega jih je polno. Trdite, da se bo otrok z njimi spoprijel, ko bo večji, je nesmiselna. Kaj naj bi bilo namreč magičnega v rasti, ki bi šele pripeljala do sposobnosti, ki bi se morale pokazati že v prvih letih življenja?
- 9 Skupaj se smejte in zabavajte. Svoje vrednote živite v veselju. Če boste ves dan moralizirali, se bo otrokom zahotelo pobegniti.
- 10 Izmenjujte si darila.
- 11 Naučite se probleme relativizirati, toda rešite jih.
- 12 Sprejmite prijatelje svojih otrok.
- 13 Vzpodbujanje je najpomembnejši vidik v vzgoji otrok. Pomanjkanje le-tega je temeljni vzrok nekaterih anomalij v obnašanju. Otroci, ki se grdo obnaša, je malodušen otrok.
- 14 Dopustite otrokom, da nimajo vašega mnenja. Poslušajte jih. K splošnemu predsodku o otrocih spada domišljanje, da razumemo, kaj hočejo povedati, ne da bi jih sploh poslušali. Otroci gledajo z drugega gledišča in velikokrat predlagajo bistre rešitve.
- 15 Poudarjajte pozitivne strani svojih otrok. Otroci se jih ne zavedajo vedno. Pokloni (komplimenti) ugajajo vsem, tudi vašim otrokom.
- 16 Pustite jim, naj sodelujejo pri družinskih odločitvah. Znajte povedati razloge za svoje odločitve. Odgovorite na njihove »zakaj«.
- 17 Držite besedo. Bodite dosledni. Izpolnite sprejete odločitve. Ne obljublajte in ne grozite tjavdan.
- 18 Priznajte svoje napake in se opravičite. Imejte pogum biti nepopolni in pustite, da so tudi oni lahko takšni.
- 19 Igrajte se s svojimi otroki.
- 20 Ko se morate z njimi »resno pogovoriti«, počakajte, da bodo v vodoravnem položaju. Ne storite tega, ko so v pokončnem.
- 21 Zapomnite si, da je vsak otrok edinstven. Vzgoja v množini ne obstaja.
- 22 Nekateri glagoli nimajo velelnika. Ne morete govoriti: »Uči se!«, »Spravi se v red!«, »Moli!« in upati, da bo delovalo.
- 23 Razložite svojim otrokom, kaj občutite. Pripovedujte jim, kakšni ste bili v njihovih letih.
- 24 Pomagajte jim biti močni in opomoči se, ko gre kaj slabo.
- 25 Sprejmite izziv televizije. Televizija namreč ni toliko nevarna po tem, kar stori, pač pa po tem, česar ne da, ne omogoči storiti.
- 26 Ne bodite preveč zaščitniški. Išcite primerne priložnosti, da se umaknete in svojim otrokom pustite, da postavijo na preizkušnjo svoje moči in sposobnosti.
- 27 Ponižan otrok se ne nauči ničesar. Odpovejte se kritiki in zmanjšujte (minimalizirajte) napake. Če stalno poudarjate napake, otrokom jemljete pogum. Ne morete graditi na šibkosti, pač pa samo na moči, pozitivnem.
- 28 Ne sodite drugih staršev po njihovih otrocih, prav tako pa ne tekmujte »v otrocih« s svojimi sorodniki in prijatelji.
- 29 Omogočite jim, naj uživajo v branju.
- 30 Pripovedujte jim Jezusovo zgodbo. Na vas je, da to storite.

Če bi bolj zaupali!

Ponovno vas nagovarjam o Združenju Marije Pomočnice. Upam, da spremljate ta poročila in se morda celo že navdušujete, da bi поблиže spoznali to skupino salezijanske družine.

Za spodbudo naj navedem še kakšno don Boskovo misel, ki se je porodila iz njegove življenjske izkušnje. Verjetno ste že slišali, da so Marijo Pomočnico klicali kar don Boskova Marija. Takole: "Kdor sam od sebe naredi malo, naredi z Marijino pomočjo veliko. Vedno govorite in oznanjajte, da Marija Pomočnica podeli posebne milosti, tudi izredne in čudežne, tistemu, ki se ukvarja s krščansko vzgojo zapuščene mladine dejansko, samo z nasvetom, z dobrim zgledom ali preprosto z molitvijo." Zares se moramo zamisliti, koliko se zavedamo te izjemne priložnosti, da lahko častimo Marijo Pomočnico in se ji priporočamo. V rakovniškem svetišču domuje kot kraljica, ki nas vse vabi k svojemu prestolu.

Don Bosko nam nadalje izpričuje: "Storite, kar morete, Bog bo storil to, česar mi ne moremo storiti. Vse zaupajte Jezusu Kristusu v Najsvetejšem zakramentu in Mariji Pomočnici, pa boste videli, kaj so čudeži." Če smo iskreni, moramo priznati, da smo bili deležni že velikih milosti, ki nam jih je izprosil Marija. Koliko pa bi jih še, če bi bolj zaupali, jo ljubili in širili njeno

češčenje! Ljudje smo dostikrat pač taki, da sklepamo roke, ko kaj potrebujemo, ko pa prejmemo milost, pozabimo na zahvalo, kakor nas na to opozarja znan pregovor: "Kadar prosi, zlata usta nosi, kadar vrača, hrbet obrača."

Kolikim nevarnostim bi se lahko izognili, če bi bolj zaupali v Marijo in se ji priporočali! Komu naj matere zaupate svoje otroke? Katoliška Cerkev bi bila zelo osiromašena, če matere ne bi svojih otrok izročale in posvečale Mariji. In seveda mladi. Koliko bolečin stranpoti bi bilo prihranjenih, če bi v mladostnih viharjih ob sebi imeli Marijo kot mater, ki za svojega otroka stori vse, da ga obvaruje nevarnosti.

Don Bosko, ki se je ves izročil Mariji, je sicer v življenju prestal veliko hudih trenutkov, doživel marsikaj neprijetnega, vendar je ob koncu življenja izjavil: "Ne moremo pogrešiti, Marija nas vodi!" In toliko dobrega je storil, da kar strmimo. Pa iskreno priznava: "Če bi bolj veroval in zaupal v Marijino priprošnjo, bi lahko storil še stokrat toliko."

Presenetljivo, koliko dobrega lahko stori samo en človek. Kaj šele, če jih je sto, dvesto ali več, in to povezanih v združenje! To so naše življenjske priložnosti. Bog nam jih ponuja.

V naše dobro.

Tone Ciglar

Foto: R. Kelvišar

priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo!

Redovnikom je med duhovnimi vajami pridigar ob izpraševanju vesti postavil tudi naslednje vprašanje: »Koliko knjig – in ali sploh kakšno – sem prebral v času od zadnjih duhovnih vaj?« Kako zelo sem mu bil hvaležen! Moja izkušnja z duhovnimi ljudmi potrjuje, da je bilo vprašanje povsem umestno. Akademik Anton Trstenjak je mnogokrat dejal: Ne bojim se človeka, ki veliko bere, temveč človeka, ki premalo ali nič ne bere!

Trije može se klatijo

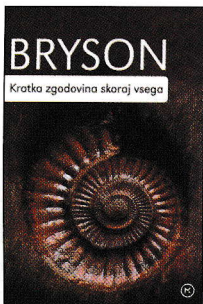
Jerome Klapka Jerome, DIDAKTA, Radovljica

Domala ni knjige, v kateri bralec ne bi našel kaj presenetljivega, vabljivega, domiselnega in življenjskega. Delček sebe bomo našli v počitniškem klatenju treh Angležev po evropskih mestih pred prvo svetovno vojno. Pripoved je idejno nadaljevanje romana istega pisca z isto zasedbo Trije može v čolnu, da o psu ne govorimo – bralna in prodajna uspešnica. V romanopisnem besedilu Trije može se klatijo se v štirinajstih poglavjih prepletajo prvine zgodovinskega romana, pustolovskega romana, nacionalnega romana, kulturološko obarvanega romana ter satire s kancem samoironije. Romanopisec Jerome Klapka Jerome je imel v življenju štiri ambicije: urejevati uspešen časopis, napisati uspešno igro, napisati uspešno knjigo in biti poslanec v parlamentu. Od štirih želja so se mu tri uresničile.

Kratka zgodovina skoraj vsega

Bill Bryson, prev. Mirjam Galičič, MLADINSKA KNJIGA, Založba

To je tisto, kar us-treza naši radovednosti, našim iskanjem: od kod smo, kdaj so se dogajale prelomne stvari in kaj je bilo vmes. Kaj pravijo o tem izvedenci za kozmologijo, astronomijo, paleontologijo, geologijo, kemijo, fiziko ...? Skoraj 500 strani, tematsko razveseljivo zgošče-

nega besedila v šestih obsežnih poglavjih (30 sporočilnih enot), opisuje velikanski bivanjski lok, konča pa se z zanimivim naslovom Zbogom. Pomenljiva je sklepna misel: »Kot ljudje smo srečni dvakratno. Ne le da imamo možnost obstajanja, ampak imamo tudi izjemno sposobnost (samo)zavedanja. S tem se nam odpira tudi množica načinov, da svet naredimo lepši.«

Svetilniki

Berta Golob, Celjska MOHORJEVA DRUŽBA

Prisrčna odprtost sočloveku, drobne vsakdanje radosti, naključna srečanja – včasih tako razveseljivo odrešilna – so nekatere temeljne prvine, ki jih je pisateljica zgoštila v dvajset kratkih pripovedi. Božji rokopis dneva in noči, jutra in večera je pregleden tistemu, ki si je prisvojil navado, da svet in ljudi nago-varja z jezikom lju-bezni. Tako plete dragoceno vezeno človečnosti, prijateljske bližine in topline. Golobova v to smer napoti bralca že z mislijo, ubesedeno na začetku pripovedne misije: »Srečanja povezu-jemo s srečo. Sreča je srečati dobre ljudi. Zaradi njih lahko postajamo bolj-ši. Srečujmo se.«

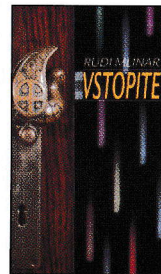
Vstopite

Rudi Mlinar, Celjska MOHORJEVA DRUŽBA

Z naslovom prve kratke pripovedi »Vstopite« je večer-niški pisatelj Mlinar poimenoval zbir-ko osemindvajsetih kratkih pripoved-

nih enot. Mozaik dogodkov, ki zarisu-jejo življenje v širokem razponu raz-ličnosti in drugačnosti, povezuje na-mreč rdeča nit, ubesedena v miselnem drobcu prve pripovedne enote v pri-zoru ob kapelici:

»Vstopite vase ... nič se vam ne mudi, po-časi se spustite skozi svoje življenje in pre-senečeno spoznate, da to niti ni tako hudo, kakor ste si predstav-ljali ... Nad vami je kip, je njegova izteg-njena roka, ki odganja nepovabljeni in vabi ljudi, ki iščejo samoto, spoz-nanje. Molite. Spomnite se vseh tistih besed, iz katerih so sestavljene moli-tve, pa so bile toliko let potisnjene v stranski kot vašega življenja.« Mlinar je zaresni romar, ki v talilnici vsakod-nevnih dogodkov vabi k zbranosti in odkrivanju Svetega.

Razsevki podob

Marijan Tršar, Celjska MOHORJEVA DRUŽBA

Kako dobro se uje-ma dvajset pričevanjskih »razsevkov« s poglavitno izpovedjo likovnih umet-nin. Slikarju, pesniku in pisatelju se svet podarja v tistem najbolj bistve-nem: z jezikom besede in lika odkri-vati in pripovedovati sledi Božjega, re-sničnega in Svetega, prislunhiti temu, kar dobrotno sporoča Božji rokopis, iz-pisan v naravi in dogodkih, v človeku in svetu. Vse smeri Tršarjevega besed-nega in likovnega izražanja (slikar, gra-fik, kritik, esejist, pesnik, pisatelj) iz-hajajo iz iste hori-zontale, vrtinca življenja, in vodijo v isto vertikalo (v kateri se prepleta Božje, nadnaravno, duhovno, kulturno, etično moralno, re-snično ...).

Vsak človek je Sonce zase; Bog ga je priklical k življenju ter mu odtisnil svo-jo podobo. Vinko Šmajns je svoje preb-liske in refleksije o življenju in ljudeh zgoštil v črtice s skupnim naslovom Sonce mojega življenja.

Bližnjice do samozavesti

Sarah Litvinoff, prev. Mija Michelizza
MLADINSKA KNJIGA, Založba

Dekalog je najuspešnejša pot, da prav uravnavamo svoje življenje v odnosu do božje in zemeljske stvarnosti, bližnjice do samozavesti pa je dekalog ali deset izbranih poglavij, v katerih so zgoščene izkušnje ljudi, kako v

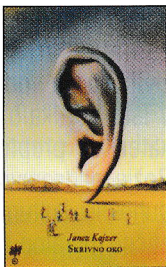

vrtnicu življenja najti pravo ravnovesje, ki pomirja, osrečuje in razveseljuje. Skoraj katekizemsko se vrstijo odredilni koraki k samozavesti, sporočilni že z naslovi: Ukrepajte, Dvignite raven energije, Pripravite si zalogo samozavesti, Bodite iskreni do sebe, Opravite s strahovi, Ohranite dobre odnose, Ukrepajte, dokler ni učinka, Izboljšajte trenutno stanje, Izženite duhove preteklosti, Spremenite mišljenje. V sklepu so še enkrat strnjene vse stopnice kot bližnjice k samozavesti. Svetovalka Sarah opisuje, kako premagati ovire, opraviti s strahovi, kako se naučiti pozitivnega mišljenja, pridobiti več energije in se tako razviti v osebo, ki je zadovoljna in samozavestna.

Skrivno oko

Janez Kajzer, MLADINSKA KNJIGA, Založba

Oko, Suzi, Uho so naslovni vzkliki zbirke zapisov pisatelja, novinarja, Slovenca. Če me dan s svojimi mnogoterimi pikrimi dogodivščinami dotolče, se zalistam v Kajzerjeve meditacije. Na koncu sem srečen. Razveseljujejo me njegova razmišljujoča iskanja, njegovi iskreni odzivi na dogodke v slovenskem družbenem in kulturnem življenju. V normalna in zdrava človeška hotenja seže tudi sporočilno knjige Energija uspeha. Povsem umestno je mnenje nekega kritika: »Če želite povečati raven energije, zadovoljstva, miru in produktivnosti v življenju, potem je to knjiga za vas ... V njej najdete praktične napotke, kako uvesti določene obrede in spremeniti navade. Energija uspeha lahko spremeni vaše življenje.«

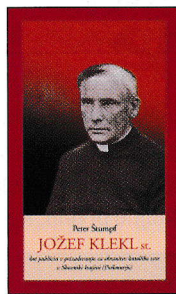
ZALOŽBA SALVE

Jožef Klekl st. kot publicist v prizadevanju za ohranitev katoliške vere v Slovenski krajini (Prekmurju)

Dr. Peter Štumpf, doktorska disertacija

Pred škofovskim posvečenjem se Peter Štumpf legitimira še s knjižno izdajo doktorske disertacije, v katero je zajel svoje dolgoletno raziskovalno delo o publicistični dejavnosti Jožefa Klekla st. (1874–1948), osrednje osebnosti prekmurskega duhovnega spomina. Ob Kleklovi duhovni podobi se vzporedno zarisujejo tudi zgodovinska obzorja Slovenske krajine v časovnem razponu različnih narodov, ver, kulture in družbenih dogajanj. Ob petnajstletnici slovenske državne samostojnosti in nastanku nove murskosoboške škofije je Štumpfova disertacija odličen prispevek v spoznavanju zgodovine Slovenske krajine ter miselnosti prekmurskega človeka včeraj in danes. Še toliko bolj v našem času, ko na državni ravni praznujemo obletnice priključitve Prekmurcev k matičnemu narodu.

Klekl st. je s svojo publicistično dušnopastirsko dejavnostjo največ storil za poglobitev vere med prekmurskim ljudstvom in pripravil pot priključitvi Prekmurja ostali Sloveniji.

Knjiga obsega 300 strani; dodatek: nad sedemdeset dragocenih dokumentarnih fotografij.

Vsa njegova križpotja

Rudi Mlinar – Ivana Vatovec

Poskus literarizirati življenjsko zgodbo Franceta Špeliča (partizana, komunista, konvertita,

duhovnika, vidca) še ne pomeni pisati romana, mnogo prej je to izpoved življenjskega pričevanja, ki poskuša biti literatura, a mu to v nobenem primeru ne uspe; zaman bi v tem pisanju iskali prvine literarne umetnosti, bralca pa privabljajo življenjska naključja, večerniška kramljanja in avtorjeva domišljajska dopolnjevanja.

Notranje ozdravljenje za novo življenje

P. James Manjackal, prevod iz angleščine
Nuša Grasseli, Salve, zbirka »Duh in življenje«

Drobna knjižica (148 strani) pričevanj karizmatičnega pridigarja v mnogih deželah sveta, ki roti ljudi, naj se spreobrnejo, naj se spokorijo, da bi dosegli notranje ozdravljenje. V osem razdelkov je zajeta galerija življenjskih situacij, iz katerih se je mogoče odreševati na splav spreobrnjenja.

Glej, trkam

P. James Manjackal, prevod iz angleščine
Nuša Grasseli, Salve, zbirka »Duh in življenje«

Kako se prav in dobro spovedati? Drobna knjižica (156 strani) je teologija zakramenta sprave v malem. V šestih oddelkih (Jezus ljubi grešnike, Kaj je greh, Kaj je potrebno za dobro spoved, Kaj je vest, Izpraševanje vesti, Kako opraviti spoved, Sadovi dobre zakramentalne spovedi) je strnjeno vse, kar mora kristjan vedeti o odločilnem zakramentu sprave in kako prav ukrepati.

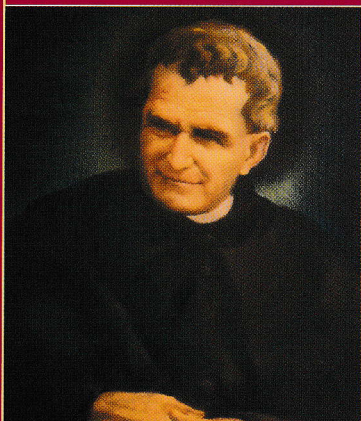
PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana
01 427 73 10
info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta
vsak delovni dan 8.00-18.00
ob sobotah 8.00 - 13.00
ter ob romarskih shodih

SALEZIJANSKI VESTNIK

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.**

Takoj nam sporočite
**spremembo
naslova.**

Naslov:

SALEZIJANSKI VESTNIK

Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA

tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579

BLED, SESTRE HMP MARIJIN DOM V DO-GRADNJI

Vsako poletje do-
slej se je v Marijinem domu na Ble-
du razlegal otroški živžav. Letos pa
ga je zamenjalo brnenje strojev in
delavci, ki pridno hitijo z zidavo.
Sestre bi namreč rade čimprej zno-
va sprejemale mlade in jim ponu-
dile prijetno domače okolje in jim
omogočile dobro vzgojo ter sreča-
nje z Bogom v duhovnih vajah in
drugih duhovno-vzgojnih progra-
mih. Kapela in dvorana ter nekaj so-
bic novonastale zgradbe so že do-
bile zunanje stene, sedaj gradimo
notranje stene in pripravljamo pre-
hod med Marijinim domom in hišo
sester, kjer je kuhinja tudi za mla-
de. Kot don Bosko in Marija Maz-
zarello smo tudi me začele z zelo
skromnimi sredstvi in z velikim zau-
panjem v Božjo previdnost, ki se po-
služi dobrih ljudi. Hvala vsem tistim
bralcem Salezijanskega vestnika, ki
ste že darovali za gradnjo. Tako v Nje-
govem imenu ponovno prosimo za
pomoč vse, ki ste nam pripravljeni
pomagati pri gradnji in s tem storiti
nekaj dobrega za mlade. Svoj, če-
tudi majhen, znesek lahko nakažete
na TRR 07000-0000835648 ali ga
izročite osebno v kateri od naših
skupnosti. Gospod vam bo vse bo-
gato povrnil. Me pa se vas že sedaj
spominjamo v hvaležni molitvi.

s. Marija Imperl

Gradnja Marijinega doma pri sestrah HMP na Bledu

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Bezek Ivan, Kamnik
Božič Albina, Škofja Loka
Bratkovič Franc, Vitomarci
Dimnik Eva, Ljubljana
Černilogar Marica, Šebrelje
Erman Krista, Mokronog
Flis Pavla, Celje
Golavšek Martin, Galicija,
oče novinke HMP
Ilešič Feliks, Vitomarci
Inkret Jožefa, Vojnik
Jošt Marija, Slovenske Konjice
Kavaš Franciška, Ižakovci
Kosmač Slavka, Radomlje
Kurinčič Rudolf, Libušnje
Mirt Jože, Blanca
Mohar Pavla, Loški potok
Perša Alojz, Duplek
Pirc Jože, Ljubljana
Pozdrec Ana, Rova
Senica Jožefa, Ljubljana
Sukič Ana, Martinje
Trobec Helena, Ljubljana

VI VSI NA RAKOVNIKU lepo pozdravljeni. V zaupanju v Božjo pomoč vam zaželim veliko zdravja in naj vas Bog in Mati Božja podpirata, da boste zmogli opravljati poslanstvo, ki vam je zaupano. Naj vam povem, da smo lepo počastili mesec maj in nebeško mater Marijo pomočnico, njo, ki je naša mati. Pri vaški kapeli smo se zbirali: molitvena skupina, veliko otrok ter drugi verniki. Otroci so brali šmarnice, molili rožni venec in tudi petja ni manjkalo. Lepo je bilo. Pošiljam vam dar v zahvalo Bogu in Mariji za vse dobrote in milosti, ki jih prejemo. *Angela*

VI SPOŠTOVANI, prek Salezijanskega vestnika bi se rada zahvalila Salezijanskemu zavodu in Veržeju, kjer sem bila skupaj s svojo hčerko Petro ter varovanci in vzgojitelji iz Varstveno delovnega centra iz Žalca in Velenja. Želim se zahvaliti tudi vsem vzgojiteljem, ki so bili z nami na letovanju, za skrbno varovanje ter izjemno sočutje, ki sem ga videla v odnosu vzgojiteljev do varovancev. Tega ne znam opisati z besedami. Iskreno se zahvaljujem cenjenemu g. ravnatelju Ivanu Turku. Vsak dan nas je prišel pozdravit, nas povprašal po počutju ter nam zaželel prijeten dan. Pripravil nam je pevске vaje za sveto mašo, nam pripovedoval ter prikazal film o zgodovini in obnovi Marijanišča. Zadnji dan je daroval sveto mašo. Hvala tudi sestram salezijankam za prijazne besede in dobre želje za naše otroke in za nas. S hvaležnostjo pozdravljam vse, ki ste omogočili našim duševno prizadetim otrokom srečne in zadovoljne dni ter prijetne vtise, ki jih bodo spremljali še dolgo po tem letovanju.

Petrina mama

VERA

Zmeraj imej tako vero, kot nekoč so jo imeli vsi očaki in preroki, ki na zemlji so živeli.

V veri Noe barko teše, drug' se posmehujejo, on pa le v Boga zaupa, ko vode naraščajo.

V veri Abraham odide, na Kaldejskem več ne bo; sina vzame, gre k daritvi na odkazano goru.

V veri Mojzes morje udara, da se stene narede, da po suhem Božje ljudstvo skozi Rdeče morje gre.

Vsa okinčana Judita gre nad Holofernata; v Božjo zmago ves prepričan David zмага Goljata.

V veri žena se dotakne roba obleke Jezusa; Peter pa slovesno reče: »Sin Boga si živega!«

V veri spuščajo skozi streho mrtvoudnega moža; v veri sestri pričakali obujenje Lazarja.

V veri je razbojnik prosil: »Spomni se me Ti, trpin!« Stotnik pa pod križem pravi: »Ta zares je Božji Sin!«

Andrej

"Kako vam je lahko baraba ušla iz zgradbe?" se čudi komandir.
"Ali niste zasedli vseh izhodov?"
"Smo!" odvrne policist Ivo.
"Morda je ušel skozi vhod!"

"Vse, kar moj sin napiše, ljudje z veseljem preberejo."
"Piše romane?"
"Ne, jedilne liste."

Janez gre s prijateljico v kino, pred vhomod si kupi čokolado, ki jo med predvajanjem odvije in začne grizljati.
"A je dobra?" ga vpraša prijateljica.
"Odlična. Škoda, da si je nisi kupila še ti."

"Mravlje delajo brez odmora več kot pol dneva, in to vsak dan", razlaga profesorica biologije.
"Kaj nam to pove?"
"Da imajo slabo organiziran sindikat", se oglasi Miha.

"Janez, ves dan si doma, pa nisi zinil še nobene besede!" reče žena.
"Saj vendar veš, da je nevljudno nekemu upadati v besedo."

"In kam si dal jurja od včeraj?" je žena presenečeno vprašala moža, ko jo je ta zaprosil za tisočaka.
"Čudež se je zgodil.
Spremenil se je v vino!"

"Janezek, povej mi, koliko je tri krat dve," vpraša učiteljica.
"Šest."
"Sedi, pet."
"Aja, saj res, pet", je zmeden Janezek.

Geslo tokratne križanke pošljite do 20. oktobra 2006

na uredništvo Salezijanskega vestnika.

Izrebrali bomo 5 nagrajencev.

- 1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo - bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopianjem v Termah Banovci;
- 2. nagrada: knjiga V. Schauber, Svetniki / varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve);
- 3.-5. nagrada: knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve).

Rešitev križanke SV 4/2006

	OPIŠI OBRAMBOVALNO PLOVILNO	POKOJNIK	VETNI OUDNA BENEŽ	KALIF ROMAN IZMA	BLES KADJE ODVINE	VARNI ZNAK SPREJETA NEŽEN	ŽOL KODALC SPREDAJ	VESTNI MESTI IM REŠI OŠTO
	R	O	V	T	B	A	L	
	O	F	E	N	Z	I	V	A
	B	E	R	E	A	B	O	T
	C	I	R	I	L	I	N	
	M	E	D	E	N	A	R	O
	I	R	E	L	A	N	D	
	M	A	T	I	T	I	A	I
	A	D	O	B	E	J	A	L
	N	A	D	A	R	K	O	R
	D	M	T	E	R	A	S	A
	R	E	S	E	D	A	L	B
	A	S	T	R	E	A	K	O

			SESTAVILA M. N.	MORNAR IZ RISANK	NEPRE- MOČLJIVA VETROVKA	ČLAN RADIKALNE STRANKE, RADIKALEC	SALEZI- JANSKI VESTNIK	PESNIK, KI IZPOVEDUJE SVOJA ČUSTVA	IVA ZUPANČIČ	NEPO- TREBNA ŽENSKA	JAPONSKA NABIRALKA BISEROV
			DVOJICA				ODPRTINA V STENI				
			ONANIJA								
			RUŠENJE ZEMLJE						PEGAN ALJAŽ		
			PREDENO, ŠTRENA						GRŠKA ČRKA		
											NAJVIŠJA KARTA
SALEZI- JANSKI VESTNIK	MAKE- DONSKO KOLO	SONAROD- NJAK SREDNJA VREDNOST						SPLET ŽENSKIH LAS NASELJE PRI DOMŽALAH			
OVOJ, OVITEK, ZAVOJ				PREŠERNO- VA PESEM KRAJ PRI ZADRU				NEKD. SLOV. SMUČARKA KATJA	REPUBLIKA SLOVENIJA VLADIMIR BRLEK		
UMETNA SVILA NA CELULOZNI OSNOVI					KRAJ NAD N. GORICO IZUMITELJ NIKOLA						KRVNI SORODNIK PO OČETOV STRANI
KAR ODSEVA, SE KAŽE NA POVRŠINI						LJUB. KIPAR FRANCESCO ŠKOT. FILOZ. THOMAS					
SALEZI- JANSKI VESTNIK	POTOVALNI NAČRT SUŠILNIK ZA LASE								NOVA GORICA DIVJA MAČKA		
PREKRŠEK PRI IGRAH Z ŽOGO				MOŠKO IME KEM. EL. AMERICIJ							
RASTLINA Z ENIM KLIČNIM LISTOM											
PREDLOG		MADŽARSKI PESNIK LASZLO							ČEBELJA TVORBA V PANJU		

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: Franci PAVLI, C. Tončke Čečeve 71, 1420 Trbovlje.
- 2. nagrada:** knjiga V. Schauber, Svetniki – varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve): Klemen PERKO, Bevke 121, 1358 Log.
- 3. nagrada:** knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve): Marija FURJAN, Ul. br. Dobrotiškov 22, 3000 Celje. Jernej KRAJŠEK, Prožinska vas 23 a, 3220 Štore pri Celju. Simon TURŠIČ, Župeča vas 54, 8263 Cerklje ob Krki.

Geslo v prejšnji nagradni križanki je bilo: Ciril in Metod

ODDIH IN DUHOVNA OKREPITEV V VERŽEJU

V Pensionu Mavrica*** Vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo. V povsem obnovljeni hiši so lepo opremljene sobe s čajnimi kuhinjami. V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Bližnje panonske terme (Radenci, Banovci, Moravske toplice, Lendava in Ptuj) Vam nudijo veselje in sprostitev v termalni in navadni vodi. Posebej ugodni so paketi pet- ali sedemdnevnega bivanja s polpensionom in kopanjem. Vabljeni.

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.donbosko.si/verzej

Obvestila

Koprivnik – DUHOVNE VAJE SMD

20.–24. september (od srede do nedelje). Duhovne vaje salezijanske mladinske duhovnosti. Namenjene udeležencem rakovniške duhovne šole za animatorje (DUŠA) in drugim mladim iz Salezijanskega mladinskega gibanja (študentom in mladim v poklicih).

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

Rakovnik – MISIJSKA VAS

20.–22. oktober (petek – nedelja). Tudi letos bo možnost ogleda misijske vasi in raznih misijskih prireditev na Rakovniku. Vsak večer od petka do nedelje bo misijsko obarvana sv. maša. Podrobnejši raspored bo objavljen v Družini, Misijskih obzorjih in na Radiu Ognjišče. Prijatelji misijonov, vabljeni.

Ankaran – ČARNO MORJE

7. oktober.

Informacije in prijave: Jakob Trček

Celje – SREČANJE MINISTRANTOV

7. oktober, srečanje ministrantov salezijanskih župnij.

Informacije in prijave: Jamnik Boštjan

RITEM DUHA praznuje letos 5. rojstni dan. Koncert bo 21. oktobra, ob 19.30 v dvorani UŠC Leona Štuklja v Mariboru. Slišali bomo dvanajst novih avtorskih skladb, glasovali bomo za svojega favorita, se prijetno zabavali in družili ob duhovni ritmični glasbi. Spremljaj informacije in novice na spletni strani www.ritemduha.net. Pridi in praznuj z nami!

POSVET VODITELJEV ORATORIJA

23. september – RAKOVNIK; 9.00–16.00

30. september – VERŽEJ; 9.00–16.00

Informacije in prijave: Jure Babnik

PROJEKT 8:0 ZA EN SVET

Projekt 8:0 za en svet je namenjen promociji Razvojnih ciljev tisočletja v Sloveniji.

Leta 2000 je na pobudo OZN 189 voditeljev držav sprejelo Milenijsko deklaracijo in Razvojne cilje tisočletja. Deklaracija predstavlja partnerstvo med bogatimi in revnimi državami za boj proti skrajni revščini in za doseganje bolj dostojnega življenja.

Razvojni cilji tisočletja

1. Manj revščine in lakote
2. Šolo vsem otrokom
3. Enakost med spoloma
4. Nižja umrljivost otrok
5. Boljše zdravje mater
6. Boj proti boleznim
7. Trajnostni razvoj okolja
8. Partnerstvo za razvoj

Žoga za boljše poznavanje Razvojnih ciljev tisočletja

Izvajalec projekta v Sloveniji je Društvo Mladinski ceh s podporo Ministrstva za zunanje zadeve RS.

DUŠA – Duhovna Šola za Animatorje na Rakovniku

Enoletni program za mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja: starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, običajno tretjo nedeljo v mesecu, z začetkom ob 17. uri in trajajo 3–4 ure.

1. srečanje – nedelja, 15. oktober.

2. srečanje – nedelja, 19. november.

Nadaljnja srečanja: 17. december, 21. januar, 18. februar, 18. marec, 15. april, 20. maj, junij.

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

ZBOR SMG – Želimlje

3.–4. november, zbor salezijanskega mladinskega gibanja.

Informacije: Marko Košnik

www.donbosko.si

Vabljeni k spremljanju dogodkov iz salezijanskega življenja na internetu, na prenovljenem portalu donbosko.si

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.13.42 | 041 856.452 | jure.babnik@salve.si

s. Marija IMPERL | Rakovniška 21 | 1000 Ljubljana | 01 42.88.376

Boštjan JAMNIK | Glavni trg 15 | 8290 Sevnica | 07 816.16.80 | 031 486.554 | bostjan.jamnik@salve.si

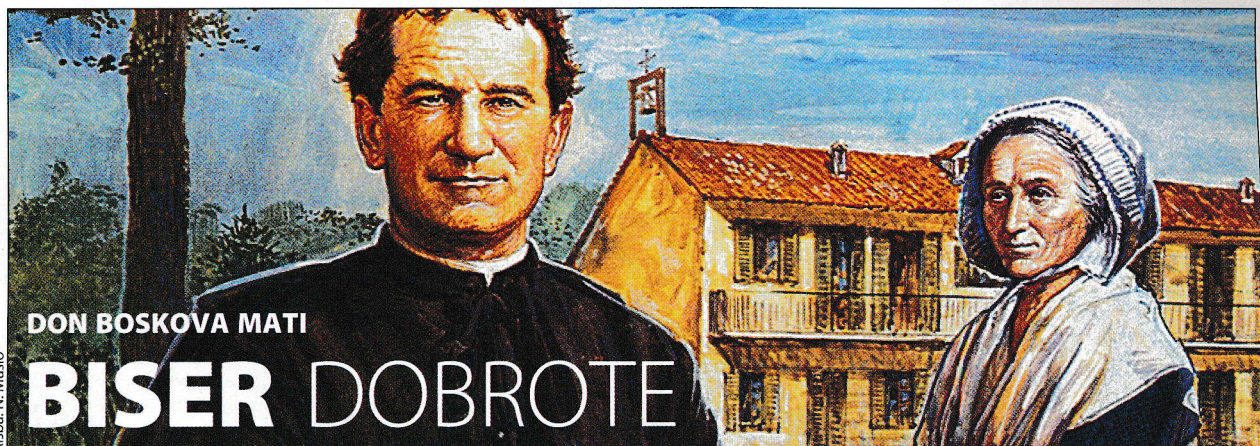
Janez KRNC | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02 588.90.60 | 041 357.640 | janez.krnc@salve.si

Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.30.39 | 051 337.556 | marko.kosnik@salve.si

Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01 470.21.23 | 040 360.729 | peter.pucnik@zelimlje.si

Ivan TURK | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02 588.90.60 | 031 358.018 | ivan.turk@salve.si

Jakob TRČEK | Oljčna pot 18 | 6280 Ankaran | 05 652.12.12 | jakob.trcek@siol.net

DON BOSKOVA MATI

BISER DOBROTE

FRANCE ŠKRABL

Deset let je bila Marjeta v domu svojega sina. Deset let dela in skrbi. Približal pa se je čas njenega odhoda s tega sveta. Proti sredini novembra leta 1856 je zbolela. Zdravnik je prepozno ugotovil, da ima pljučnico, in ji ni mogel več pomagati. Ko je čutila, da se ji približuje smrt, se je vdala v Božjo voljo. Kratko pred smrtjo je v svoji ljubezni izrazila svojemu sinu zadnjo željo:

"Zaupaj tistim, ki s tabo delajo v Božjem vinogradu ... Poslavljam se s tega sveta in svoje delo v oratoriju prelagam v druge roke, toda Božja mati bo tvoje prošnje sprejemala. Pri svojem delu ne išči zunanega priznanja in časti, ampak Božjo čast, temelj vsega pa naj bo resnično uboštvo. Nekateri imaš, ki imajo radi uboštvo pri drugih, in ne pri sebi. Resnični pouk je v tem, da delaš tisto, kar od drugih pričakuješ. Če bo v tvojem domu uboštvo, bo to prineslo Božji blagoslov."

To je bila dediščina, ki jo je mati Janeza Boska zapustila svojemu sinu in s tem celi salezijanski družini. Ta njena želja je postala osrednja točka redovnih pravil salezijanske družbe, ki jo je ustanovil Janez Bosko.

Tudi sinu Jožefu, ki je prihitel k njeni bolniški postelji, je dala dobre nasvete za vzgojo in prihodnost njegovih otrok. Posvarila ga je pred napačnim častihlepjem in mu priporočila, da z dobrimi deli

podpirajo oratorij. Potem se je še enkrat obrnila k sinu Janezu in mu rekla naslednje lepe besede:

"Bog ve, kako sem te v času svojega življenja ljubila. Upam, da te bom v večnosti še bolj. Imam mirno vest; v vsem sem izvrševala svojo dolžnost, kolikor sem mogla. Mogoče se zdi, da sem bila v nekaterih stvareh prestroga, toda ni bilo tako, to je bil le klic dolžnosti, ki me je priganjal k temu. Reci dragim fantom, da sem delala zanje in jim pokazala materinsko naklonjenost. Priporoči jim, da zame veliko molijo in vsaj enkrat darujejo sveto obhajilo."

Po nekaj trenutkih molka je končno rekla sinu Janezu:

"Tako, dragi Janez, zdaj grem! Zelo me boli, ko vidim tebe tako žalostnega. Vem, da bi trpel, če bi me videl, kako se poslavljam. Na svidenje! Pomisli na to, da je to zemeljsko življenje sestavljeno iz trpljenja. Pravi prijatelji so v večnem življenju. Pojdi v svojo sobo in moli zame."

Tudi ta večer je Janez Bosko ubogal svojo mater kot vedno v življenju.

25. novembra 1856, proti tretji uri zjutraj, je mama Marjeta potem, ko je prejela zakramente za umirajoče, ob navzočnosti spovednika g. Alasonattija svojo dušo izročila v Božje roke.

Hitro zatem sta se ob smrtni postelji matere našla oba sinova,

Janez in Jožef, da bi molila za dušni mir drage pokojnice. Fantje iz oratorija niso mogli doumeti, da matere Marjete ni več. Janez Bosko je zbral fante in jih tolažil: "Zdaj smo izgubili mater, toda prepričan sem, da nam bo pomagala iz nebes. Bila je svetnica."

Potem je prosil fante, da molijo za njegovo mater, sam pa je zanj daroval sveto mašo.

Janez Bosko štiri leta zatem v svojih Spominih pripoveduje o doživetju v zvezi s svojo materjo.

Nekega dne v avgustu 1860. leta se mu je zdelo, kot da bi jo srečal v bližini cerkve Consolata ob samostanskih zidovih konventa svete Ane na cestnem vogalu, ko je hotel zaviti k oratoriju svetega Frančiška Asiškega. Njen pogled je bil lep. "Ja, kaj! Ti si!" ji pravi Janez Bosko. "Ali nisi umrla?" - "Seveda sem umrla, toda živim," je odvrnila Marjeta. - "Si srečna?" - "Zelo srečna." Potem jo je Janez Bosko spraševal o različnih stvareh, tudi o tem, če je takoj po smrti prišla v nebesa. Marjeta je odgovorila, da ne. Potem je hotel zvedeti, če so v nebesih nekateri fantje, katerih imena ji je povedal. Marjeta je odgovorila, da so. Potem poroča, kako jo je prosil, da bi mu posredovala predslutnjo nebeškega veličastva. Končno se je mati poslovila od njega s temile besedami: "Pričakujem te, kajti midva morava ostati vedno skupaj." ■ SE NADALJUJE

SALEZIJANSKI MLADINSKI CENTER SEVNICA

Foto: arhiv SMC Sevnica

»Mladi za mlade.« Tako bi lahko imenovali Salezijanski mladinski center v Sevnici, ki že od leta 1997 odpira vrata mladim iz Sevnice in širše okolice, ki želijo na koristen način preživeti svoj prosti čas in ga podariti tudi drugim. Vsak dan odprta igralnica, oratorij, počitniški dnevi v Ankaranu, varstvo

otrok med počitnicami, duhovne vaje, mesečni izleti, sobotni živ-žav, predavanja za mlade, športni turnirji ... Vse to in še mnogo drugega daje čutiti, da je don Bosko danes v Sevnici še kako živ. Začutite ga tudi vi in se oglasite v našem Salezijanskem mladinskem centru.

Salezijanski mladinski center Sevnica

Glavni trg 15 | 8290 Sevnica

tel. 07/81.61.680 | gsm 041/813.318

info@smc-sevnica.si | www.smc-sevnica.si

